

பாடபதி துணை

திருவள்ளூர் கற்பம் 300.

7-சாஸ்திரங்கள் சேர்ந்தது.

இதில் சாதாரணமாக 100, சம்பக்குருதக் 50, முப்பதுவீரம் 30, வாத குஸ்திரம் 15, முப்பதுகுரு 11, வைத்தியநாடிகம் 100, ஆக 7-சாஸ்திரங்கள் ஓரளவெட்டம். 1500 சதுரகூட்டுமாய்ப் பாடியது இதில் குருநீர், செவ்வீர், பூநீர் முடிசுகும் விபாகும் முப்பது இன்னகென்ற விபாகும் வழிபாடு மரக்கரும் தெளிவாய்க் கூறியுள்ளது.

சுயம் பதிப்பு விலை ரூ 8-00

காகபுரண்டர் பெருநூல்

கர்வியம் 1000.

இந்நூல் ஏட்டுப்பேரியாழிந்ததை அச்சிட்டு வெளியாகியுள்ளன இவ் நூல்கள் ஓரளவம், அழகுத்தாரணம், ஸாதி, கர்வியம் முதலிய அச்சு மரக்கரும் ஏட்டுப்பேரியாழிந்தவை முக்கியமாக இந்நூல் சுயம் பதிப்பு புக் 1 க்கு விலை ரூ 5-50

சுருதுரார் தொண்டி யென்னும்

வாத கர்வியம் 700.

இதில் கற்பம், வாதம், வேதம், ஓரளவம், ஸாதி, முதலியவை தொண்டிச்சிர்க்காகவும் மற்றும் பல சந்தக்களாகவும் பாடியிருக்கிறது முக்கியமாக இந்நூல்

சுயம் பதிப்பு விலை ரூ 2-50

அகத்தியர் கற்பமுப்புக் குருநூல்.

இதில் 7-சாஸ்திரங்களும் முப்பது விபாகமும் பற்பம் செக்கு, அச்சு, மெழுது, சதவீம், கைபாகன், செவ்வாக முதலாக அந்நூல் சாதாரண முக்கியமாக எக்கா, 7-சாஸ்திரங்களும் அடங்கியது. விலை ரூ 1-75.

குரு இராமலோகேசுவரர், சந்திரசேகர, 4 நிர், குருசாமிக்கோனார் சந்து, சாடக்கு மாடு வீதி, மதுரை.

பாடபதி துணை

மகா மகத்தியைப் பொருந்திய

அகஸ்தியர்

பூண குஸ்திரம் 216.

குரு இராமலோகேசுவரர் (இ. நாம. கு. சாஸ்திரம்)

புத்தோலம், ஸ்ரீ நாமச்சந்திர விலாசம் பிள்ளை,

நிர். 4. குருசாமிக்கோனார் சந்து,

சாடக்குமாடு வீதி மதுரை.

[விலை ரூ. 1-75]

TAM

உ
பரமபதி துணை.

மகா மகத்துவம் தங்கிய

அ க த் தியர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பூரண சூஸ்திரம் 216.

இஃது

மதுரை வித்துவான்

த. குப்புசாமி நாயுடு அவர்களால்
பார்வையிட்டபடி

(இ. ராம். கு சன்)

ஜி. இராமசாமிக் கோன்

அவர்களாற்றமது

மதுரை வடக்குமாசிவிதி குருசாமிக்கோலூர் சந்து

ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸிஸ்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

காபிரைட்.)

1964.

(கிடைசு 1-50.

மதுரை வடக்குமாடு வீதி, குருசாமிக்கோனார் தெரு,
 பூராமச்சந்திர விலாசம் பிரஸில்
 பதிப்பிக்கப்பெற்றது. 1964.
 காப்பி 500, மூன்றாம் பதிப்பு.

பாம்பதிதுணை.
 அகவந்திய முனிவர் அருளிச்செய்த
பூரண சூஸ்திரம் 216.

காப்பு.

ஒடியதோர் தந்திமுகன் றனைப்பணிந்து
 உடைத்திடுவேன் பூரணசூஸ் திரத்தையா னுந்
 தேடியதோர் மந்திரத்தா லுட்குத்தி
 திறமாக வுடைக்கின்றேன் யோகியோர்க்குக்
 கூடியதோர் கந்தமதைச் சிதம்பரத்தில்
 குணமான காலதனைக் கூட்டிமூட்டி.
 ஆடியதோர் ஐம்புலனை மூலத்துள்ளே
 அமைத்திட்ட மூலகண பதியேகாப்பு. (1)

ஒன்றான பூரணமூ மாளுதார
 முறைத்ததற்கு மேலாறுத் தொண்ணூற்று மும்
 பண்டான தீட்சைபதி னென்று மொட்டி.
 பத்துடனே முப்பத்து ரெண்டுதீட்சை
 உண்டான சமாநிகற்பம் வரகிகேர்மை
 யுறைப்பான சிவயோகம் பிராணாயந்தான்
 நன்றான வாதத்தின் தீட்சையோடு
 நலமான சவுக்காரத் திறவுகோலே. (2)

திறவுகோல் முன்னுரைத்த தூல்கட்டுக்கல்லாம்
 செய்பாகக் கைபாகத் தீட்சைபாகம்
 அறைகிறேன் சரிசெய்யோடு கிரிக்கமார்க்கம்
 அப்பனே முனிசித்தர் தூல்கட்டுக்கல்லா
 மறைபுகழாய்ச் சொன்னதெல்லாம் வெளியாய்ப்பாடி
 மாட்டினேன் பூரணசூஸ் திரத்திற்காணும்
 இறையனவுக் தப்பில்லை மறைப்போயில்லை
 இதுமுற்றுப் பதினாறு இந்நூல்களே. (3)

தூல்

காணப்பா விந்துல்பேர வெருநூலில்லை
காசினியி லிந்துலைக் கண்ணிற்காட்டார்
பூணப்பா வைம்பதுக்குள் பூரீவித்தை
பூட்டினேன் வசித்தியத்திற் புகழோமெத்த
காணப்பா வெருநூற்று வைம்பதுக்குள்
கலமான ரூட்சத்தை நாட்டினேன்பார்
பேணப்பா முந்தூற்றில் காமதாமம்
பேசினேன் திடீசனிடிறி யிருநூற்றுள்ளே. (4)

உள்ளான பூணைவிதி யிருநூற்றுக்கும்
உத்தமனே முந்தூற்றிற் செந்தூரங்கள்
விள்ளவே ஆயிரத்தி யிருநூற்றுள்ளே
விளக்கினேன் கருவெல்லாம் வெளிபாய்ப்போச்ச
எள்ளளவுத் தப்பில்லை மறைப்போயில்லை
பெய்துமென்ற கருவெல்லா மிதிலேபெய்துங்
கள்ளடா கள்ளருக்கு வித்தநூலைக்
காட்டாதே பன்னிரண்டுங் காத்தாலியே. (5)

ஆளுதாரம்.

சுவதுதா னுருக்கு செவியோகிக்கு
இகத்திலுள்ள மானிடர்க்கு சயந்தாயானால்
நோய்மிகுந்து சாவாரே சொன்னேன்மெந்தா
நுண்மையாய் மனதில்வைத்து துணுக்கங்கண்டு
தாய்பதத்தைப் பூசித்துக் கற்பங்கொண்டு
சமாதிக் கு விருந்துரைத்துத் தலைவனாகி
நீமலைமே லேறிவிடு லோகத்துள்ளே
நின்றுக்காற் கொல்லுமடா நிசஞ்சொன்னோமே. (6)

மூலாதாரம்

நிசமான பூரணத்தைச் சொல்லக்கேளு
நின்மலர்த்தா பென்றனுக்கு ஸுபதேசத்தாள்
வசமான அடிமூலக் கணோசர்கோயில்
வட்டமர மைங்கொணத் திரிகொணத்தீடு

வசமான கணோசரொடு வல்லபயுங்கட்டி
யிருக்குமடா லும் சம்நிபியுமென்று
வசமான அக்திவ கணபநி தேவாவென்று
வாழ்த்தடா குண்டலித்தாய் வணங்குந்தானே. (7)

வணங்குவதுக் கிப்படிநீ சக்கரத்தை
வரிசையாய்க் கீறியே யட்சங்கள்
பிணங்காமல் சிங்காரம் நடுவேயிட்டுப்
பேரான கோணமைத்தி லைத்துமிட்டு
இணங்கவே தூபகை வேதயத்தோடு
இலச்சமுரு வேற்றிடக்குண் டவிதானென்றுங்
கணமான கணபதிதான் பிரகாசிக்குங்
கயிலாயப் பாகதியைக் காட்டுந்தானே. (8)

சுவாதிஷ்டானம்

காட்டுவது காற்கோண மதன்மேலப்பா
கருதுவது கிருகோண முக்கோணவட்டம்
பூட்டுவது பிரமஞெடு சாஸ்வதியுங்கேளு
புகலுவேன் நம்-மங்-நீம்-ஐம் அம்-பிரமதேவாவென்று
கூட்டுவது லட்சமுரு வேற்றுதற்குக்
குத்சொல்லவேன் காற்கோணம் காலெழுத்துமிட்டு
கிட்டுவது லித்துவிவே அங்கெனத்திடு
நிலையாய் பூசிக்க முத்தியாமே. (9)

மணிபூரகம்

முத்தியாய் பிறைநடுவே முக்கோணமிட்டு
மூர்க்கமாய் மகாரமொடு உகாரமிட்டு
பத்தியாய் ஒங்காரம் பூங்காரங்கட்டிப்
பச்சைவண்ண மூர்த்தியென்றே பகர்த்தசேவி
சுத்தியா மச்சங்கள் நடுவேயிட்டுச்
சாற்றுவாய் லட்சமுருத் தானையாகில்
வெற்றியாக் குண்டலியும் மேலையெனும்
வேதாந்தபூரணத்தில் சேர்த்துத்தானே. (10)

அனுகதம்.

சேர்க்கின்ற முக்கோண ருத்திரமூர்த்தி
திகழான அறுகோண முன்னேயிட்டு
ஆர்க்கின்ற விந்துவதி னடுவேயிட்டு
அளவான சிகரமொடு மகாரமிட்டு
பார்க்கின்ற ஸ்ரீங்கார ஓங்காரத்தான்
பகர்கின்ற வகாரமொடு கிலியுங்கட்டி
நீர்க்கின்ற ருத்திரத் தேவாவென்று
செபிக்கவே வாசிவது யேறும்பாரே.

(11)

விசுத்தி.

பாரடா லட்சமுரு வேற்றிருனல்
பகருமறு கோணமதில் விந்துவிட்டுச்
சேரடா வகாரமொடு ஓங்காரத்தான்
சிறப்பான ஸ்ரீங்காரஞ் சிவாயநமாவென்று
தீரடா மயேசுவர தேவாவென்று
செபித்திடுவாய் லட்சமுரு திறமாய்த்தானே
ஆரடா வுனக்கீடு வாகிசித்தி
யாமொழுத்து மறுகோணத் தன்றத்திட்டேனே.

(12)

ஆக்கினே.

அறைத்திட்ட மூன்றெழுத்து நடுவேபோடு
அருளான சதாசிவத்தி னருளைப்பாரு
விறைத்திட்ட விந்துவிட்டு நடுவேகேளு
விதமான வைக்கோண முக்கோணந்தான்
உறைத்திட்ட சோடசந்தா னைத்துங்கட்டி
யுறவான அங்கிஷ ஐம் ஒம் என்று
பறைத்திட்ட சதாசிவதேவா யாவென்று
பகருவே நிலட்சமுரு பரிந்துநோக்கே

(13)

நோக்கடா வைக்கோண மைந்துமிட்டு
அனுக்ரமடா விந்துவுக்குள் முக்கோணத்தில்
ஆக்கடா அம் அங்கிஷ ஐம் ஒமென்று
அப்பனே ஸ்ரீங்கார மிட்டச்சேவி

மூக்கடா பாயாறு வாகிதானு

முக்யமடா மேல்முலத் தூணிப்பாரு
நாக்கடா அமுர்தமது கீழேபாயும்

நலமான மோறு நகின்றிட்டேனே.

(14)

மேலாதாரம்—அக்கினிமண்டலம்.

எனென்ற வாகார மேலேயாறு

மியம்புகிறே னன்றாக வியல்பாய்த்தானே
தேனென்ற சதாசிவத்தின் மேலேகேளு

தீயான மண்டலத்தான் திரிகோணமாகி
வானென்ற மண்டலத்தில் திரிகோணத்தில்

வைத்திடுவா யகாரமொடு சவ்வுத்தானே
கானென்ற மலமதுக்கு மக்கினிமண்டலத்திற்

கண்டிப்பு வற்றுவிடுக் கனலிற்றானே.

(15)

கனலிலே வாயுலர்த்து புக்கிற்றானுற்

கண்டிறந்து வழர்தமது கனிந்துபாயும்
புனலான வழர்தமுண்டால் காயமீறும்

போச்சுதடா நரைநிரையும் புதுமையாச்சு
அனலிலே வெந்தவொரு பாண்டத்தானு

மசையுமோ நீருக்கு வதுபேசல்பா

நீனைவிலே யித்தியான மூட்டுமூட்டு

நிச்சயமாய்ச் சமாதிக்குள் நிலைக்குத்தானே

(16)

சூரியமண்டலம்.

நிலையான வழற்றுள்மண் டலத்துக்கப்பால்

கோண சூரியமன் டலத்தைக்கேளு

நிலையான விந்தவடா உகாரமிட்டுச்

செபித்திடுவாய் சூரியனே கோடிகார்தி

மலையாமல் வாயுவதிற் சேர்த்ததானுல்

மைத்தனே யுன்னுடலிற் பிரகாசத்தைக்

நிலையான சூரியனைப் போலார்த்தேகக்

கல்மிஷங்க ளில்லையில்லை காணுகானே.

(17)

சந்திரமண்டலம்.

காணுகின்ற சூரியமண் டலத்துக்கப்பால்
கலைமதியாஞ் சந்திரமண் டலத்தைக்கேளு
தோணுகின்ற சோதியடா மௌனவிடு
சொல்லரிது சொல்லுகிறேன் அங்கென்று அது
பேணியே ஜெபித்திடவே ஜோதிகோடி
பிரகாச மாபிடுங்காண் பெருமைபேசார்
ஆணுவங்க ளற்றதடா அருபா ரூபம்
அசுந்தரங்க ளற்றவிட மறைபக்கேளே. (18)

கேளப்பா ஒங்கா மதன்மேல் நிற்கும்
கெடியான வைந்துமூன் றெழுத்துமீதில்
நாளப்பா பஞ்சகர்த்தா னைவரீதில்
நலமான ஆன்மஜீவ களையுமீதில்
வேளப்பா ஒமென்று திபானஞ்செய்ய
வித்தான பிறவியெல்லா மற்றுப்பேசச்சு
சூளப்பா பிறவியுமில் வளவேயாச்சு
துலங்கிசின்ற பூரணத்தைச் சொல்லப்போமேர். (19)

ஏகாட்சரம்.

போமென்ற பூரணமு மிதுவேயாச்சு
பூரணமாஞ் சூட்சுத்தைப் புகலக்கேளு
தாமென்ற அகாரத்தில் உகாரமிட்டுத்
தனித்துநின்ற ஒங்காஞ் சுற்றிக்கட்டி
வாமென்ற மதின்கிழை மகாரமிட்டு
மகாரத்தின் மேலேறி அகாரத்துள்ளே
ஊமென்ற நிக்காரம் நடுவேயிட்டு
யுயரவே சூலமிட்டு சிங்குவங்கே (20)

வங்கென்று இருபுறமும் வைத்தாயானால்
மைந்தனே சூட்சுமது ஏகசூக்சுமம்
பங்கென்ற பூரணமு மிதுவேயாச்சு
பகருகின்ற மந்திரமு மிதுவேயாச்சு

தங்குமே சடாட்சரமு மிதுவேயாச்சு
தருவான எட்டெழுத்து மிதுவேயாச்சு
அங்குபஞ் சாட்சரமு மிதுவேயாச்சு
ஆதிபென்ற மூன்றெழுத்து மிதற்குள்ளாச்சே (21)

ஆச்சடா தசதீட்சை யிதனுக்குள்ளே
அண்டசார சாக்களெல்லா மிதனுக்குள்ளே
பேச்சடா வென்றுமில்லை யிதனையல்லோ
பெரியேராக ஞ்ஞரையாமல் மறைத்தாரையா
வாச்சடா ஐம்பூத மிதனுக்குள்ளே
மறியிரி யானதுவு மிதனுக்குள்ளே
காச்சடா அண்டமொடு புவனமெல்லாக்
கலந்துநின்ற வத்துவிதங் கண்டுகொள்ளே. (22)

கண்டுகொள்ளு மிவ்வெழுத்தைக் கற்பமெட்டில்
காணப்பா பதிற்றுடனே கர்மமீடுங்
கண்டுகொள்ளு மிவ்வெழுத்தை யாதாரத்தில்
கர்மமார் நிகினைகள் காணுதோடும்
கண்டுகொள்ளு மிவ்வெழுத்தை யாதாரத்தில்
கட்டாக வைத்துடனே வாரியேறங்
கண்டுகொள்ளு மிவ்வெழுத்தைப் பெரியோரெல்லாக்
காட்டினர் னுத்தோறுங் காணுதென்றே. (23)

காணுது ஆணாமல்ல பெண்ணாமல்ல
கருதியப்பா ரவிபுமல்ல கருதிச்சொல்லத்
தோணுது அருவொன்று மருபாரூபம்
துலங்கிசின்ற பூரணத்தைச் சொல்லிவிட்டேன்
கோணமல் நின்றவரே குருவைக்காண்பார்
குருக்காணு ராணிகண்ட குருடாகும்
மாணுன ஆதார தீட்சையாறு
மப்புறத்தில் நின்றதொரு ஆறுஞ்சொன்னேன் (24)

ஆறாறு பன்னிரண்டு தலமுஞ்சொல்லி
அதிலிற்று மட்சாஞ்சக் காழுஞ்சொல்லி
ஏகுத வாகியது ஏற்றஞ்சொல்லி

யோகாட்சா பூரணமு மெடுத்தக்காட்டி.
கூறுத கருவையெல்லக் கூறினென்பான்
கூற்றனின் பிடமிதுதான் குறித்துப்பாரு
தேருத பேருக்குத் தேயுந்தேயுது
கிவகிவா பூரணத்தின் திறந்தான்கானோ
சிவநீட்சை பதினென்றின் விபரம்

(25)

1-2-நீட்சை.

நிறமான நீட்சையது வழியதாகச்
செப்புகிறேன் சிவநீட்சை பதினென்றுத்தான்
கறவாதே கறந்ததொரு பால்போலப்பா
காசிலியோர் பிழைக்கவென்று கருவைச்சொன்னேன்
மறவாதே நீகேளு அம் உம் சிம் வம் யம் ஒமென்று
வளர்த்துவாய் முதற்றீட்சை மருவிக்கானும்
நிறைவாக அவ்வும் மவ்வும் ஒம் நமசிவாயாவென்று
நிகழ்த்துவா யிரண்டான நீட்சைகேளே.

(26)

3-4-நீட்சை.

நேரான முன்றாகுந் நீட்சைகேளு
நிச்சயமாய் உம் ஆம் சிவ சிவாயாவென்று
வோரான ஒமென்று செபித்தாயானால்
வெற்றியடா முன்றான நீட்சையாச்சு
பாராய்நீ நாலான நீட்சைகேளு
பகருவேன் சிவாயநம ஒம் ஐம்மென்று
போகச் செபித்திவா வையந்தாநீட்சை
செப்புகிறேன் நன்றாகத் தெளிந்து கொள்ளே.

(27)

5-6-7-நீட்சை.

தெளிவாக வைந்தான நீட்சைகேளு
சிவகிவா அவ்வும் உவ்வும் சவ்வும் ஒம்என்று
நளினமா பாறான நீட்சைகேளு
நவிறுகிறேன் மவ்வும் உவ்வும் நமசிவாய

குளிவாக ஒம்என்று செபித்தாயானால்
கூறுவேன் ஏழான நீட்சைமார்க்கம்
எளிதாகக் கிளிநமசிவாய அவ்வும் ஒமென்றே
யேற்றுவா யெட்டான நீட்சையெண்ணே.

(28)

8-9-நீட்சை

எண்ணாவ ஒம்ஐயும் சிவ அங்கிஷாயா
யென்றுதான் செபித்திவா யெட்டாநீட்சை
பண்ணாவே யொன்பதாந் நீட்சைகேளு
பரிவான சிவாயநம ஆம் உம் ஒமென்று
உண்ணியே யோதிடவே பத்தாநீட்சை
யுரைத்திவாய் பதினென்றாந் நீட்சையோத
நண்ணுவே முன்மவுனம் ஏகநீட்சை
நாட்டினேன் பூரணத்தை நயந்துபாரே.

(29)

ஆதாரம் பன்னிரெண்டின் நீட்சைசிபரம்.
பாரப்பா நீட்சையது பதினென்றுத்தான்
பரிவான ஆதாரம் பன்னிரெண்டுக்கும்
நோப்பா வொவ்வொன்றுக் கொன்றேநீட்சை
நிறுத்தியே யாதாரம் நிகழ்த்தப்பாரு
சேர்ப்பா பன்னிரெண்டுக் கொன்றேநீட்சை
செப்பினேன் பூரணத்திற் செப்பினேன்கான்
ஆரப்பா நீட்சையொன்றுக் காதாமொன்று
ஆன்டொன்று நீட்சையொன்று முத்திப்பாரே.

(30)

சத்திநீட்சை பதினென்றின் விபரம்.

1-2-3 வாலே நீட்சை.

அழுத்தமாய் சத்தியுட நீட்சைபதினென்று
மறைகிறேன் உம் ஆம் மம் சம் ஒமென்று
வழுத்தவே வாலையுட நீட்சையாச்சு
வரிசையா யிரண்டான நீட்சைகேளு
பழுத்ததொரு யம் சம் ஆம் உம் மம் ஒமென்று
பரிவாக வோதிடவே பவிக்குஞ்சித்தி
எழுத்தாகு முன்றான நீட்சைகேளு
சம் ஒம் ஆம் உம் மம் என் நிதனையோதே.

(31)

4-5-6-திட்சை.

ஓதவே நாலான திட்சைகேளு

உம் மம் அம் சம் ஐம் ஓம் என்றோறு

தேமா மைந்தான் திட்சைகேளு

கிலீம் ஓம் மம் அம் ஐயென்று கிருபையாக

வேதமாம் ஆரூண திட்சைகேளு

விளங்கவே ஓம் வம் சம் விதமாய்த்தானே

நீதமா மேழான திட்சைகேளு

நிலைத்ததொரு ஸ்ரீம் சம் அம் ஐயுமென்றே.

(32)

8-9-10-திட்சை.

என்றுநீ எட்டான திட்சைகேளு

இயம்புவாய் சவ்வம் அவ்வம் மவ்வம் ஓமென்று

தன்றுநீ பொன்பதாந் திட்சைகேளு

நம் மம் சிம்வம் ஐம் ஓம் நலமாய்த்தானே

யொன்றுநீ பத்தான திட்சைகேளு

உம் மம் சம் சம் ஓமென் துறவாய்த்தானே

சென்றிடவே பத்துந்தான் தேவிதிட்சை

திறமாதத் தேவிபத்துந் தெளிந்துபாரே.

(33)

11-திட்சை.

பாரென்றேன் பறினொன்றாக் திட்சைகேளு

பகருவேன் ஓம் ரீம் சம் மம் என்றேதான்

பூரென்ற பூரணமர மேகதிட்சை

பூட்டினே னுதார திட்சையுள்ளே

நேரென்றேன் பூரணமாம் வாலைதிட்சை

நிகழ்த்தினேன் கண்டுகொள்ளு நிகமதாகத்

நிரென்றேன் திட்சைபத்து மாதாரத்துள்

திறமாக வொன்றுக்கு வருடமொன்றே.

(34)

திட்சைசெய் மார்க்கம்.

வருடமார் தசவருட மாருசெய்வார்

மைத்தனே சித்தரொடு முனிவர்கெய்வார்

பரிஷமா யுலகத்து ஓள்ளபேர்கள்

புத்திகொண் டலைவார் களுரைக்கமாட்டார்

துரிதமா யுரைத்தாலும் குருக்காணது

சொல்லாதற்கு வுரைப்பார்கள் நால்காணது

புருஷமாய் கொர்வைநால் ிட்டாவிட்டால்

போக்கென்ன வாசையென்ன பொய்பதாமே

(35)

நூலின் மருத்துவம்.

பொய்யாம வீருக்கவென்று விக்நால்வேனும்

புகலரிய திட்சைக்கும் யோகத்துக்கும்

மெய்யான கற்பமுதல் காய்சித்தி

விருதான வாதவித்தை குளிகைசித்தி

வகையான கைமுறைகள் வாததிட்சை

கருவான மறைப்பென்ற சவுக்காரப்போக்கு

உய்யாம னூல்களிலே யொளித்தபாகம்

ஒளியாம லெடுத்துறைத்தே னுண்மையாமே.

(36)

நூலின் மார்க்கம்.

உண்மையா மிக்நூல்தான் கிட்டாத் தேவதம்

உலகத்தின் மானிடர்க ளுளரிப்போனார்

தண்மையிலா விக்நூல்தார் கொடுக்கப்போனார்

சாத்நீர்தான் மெத்தவுண்டு சமுசயந்திராது

வெண்மையாய்ச் சட்டமுனி திட்சையிருநா றும்

விளம்பினார் வெளியாக வென்றுமுலர்

அண்மையாய்க் கிழித்தாரே ஐயோவையோ

அல்லாம விண்ணமொரு ஆகக்களே.

(37)

சாபவாலாறு.

ஆகமங்கள் பாடுமுன்னே நவசித்தாதி

பதன்பிறகு நவகோடி கோடாகோடி

பாகமுட னுக்கதென்று பேசிக்கொண்டு

பாமசிவன் சாபமிடப் பாலித்தார்கான்

யேகமாய்க் சாபமிட்டோம் வாமத்துக்கு

மியலான வச்சாக்கள் திட்சைமார்க்கம்

போகமா யுயிர்களைத்தான் வாக்கிப்போட்டோம்

போட்டதனால் நூல்களெல்லாம் பொய்யாய்ப்போச்சே ()

நூல் செய்தி.

போச்சுதென் றலைமாமல் சிவனுத்தாரம்
பூட்டியே கேட்டுநா னிர்தநூலில்
ஆச்சுதென் று மறைந்ததெல்லா மருளிச்செய்தேன்
அரகா சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்தேன்
மூச்சுதென் று போகாமல் முறைதப்பாமல்
முன்னதோ பின்னதோ வென்றெண்ணாமல்
காச்சுதென் று காய்ச்சிவிட்டே னுலகத்துள்ளே
கண்டவர்க்கிந் நூல்கித்தி முத்தியெண்ணே (39)
நூலியாமை.

முத்தியிது மோட்சமிது சித்திகோடி
முக்கியமிது சித்தருக்குங் காட்டொண்ணுது
சத்தியமிது சம்புவிது வொன்றாய்ச்சொன்னேன்
சகலநூற் கெல்லாக்தான் குருநூலப்பா
எத்தினார் சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து
ஏத்தினால் தீட்சைதர நெளிதிலாகும்
புத்தியுட னின்றநூல்தா னூர்க்குக்கிட்டா
புண்ணியர்க்கே இதுகிடைக்கும் பொருளைப்பாரே. (40)
சாப நிவர்த்தி.

பொருளான சாபங்கள் நிவர்த்திசெய்யப்
பூட்டினேன் சாபமது பொய்யாய்ப்போகா
அருளான சிவாயகம அம் உம் என்று
அப்பனே சிம் கிளிம் பூமீம் ஓம் என்றேதான்
மருளாமல் சம் மம் வம் ஓம் என்றேதான்
மாட்டுவாய் லெட்சமுரு வேறிற்றானால்
இருளான சாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்
ஏகமாய்ச் சொல்லிவிட்டே னியம்பக்கானே. (41)

வயிரவர் தியானம்.

இயம்புவேன் வயிரவன்றன் தியானங்கேளு
இயல்பாக யம் ரம் லம் ஷம் சிங்கென்றேதான்
சயம்பாக ஷம் வம் மங்கென்று
சாத்தியமாய் வயிரவத்தி னுமந்தானே

நயம்பெறவே எண்கோண மிட்டுத்திரு
நாட்டுவாய் வன்றுவொடு சுத்திவைத்து
செயம்பெறவே பூசைசெய் வடமாலையாத்தி
சித்திக்குஞ் செய்தொழில்கள் திறமாய்த்தானே. (42)

சுப்பிரமணியர் தியானம்

திறமாகச் சுப்பரமணியர் செஜபத்தைக்கேளு
செயமாகு மெத்தனுட குருநானப்பா
அறமாக அம் உம் ஓம் பூமீம் சம் சம் வம் சரவணபவதேவாயா
அறுமுகவர் சிவகயர் மண்பகமாவென்று
உதவான அறுகோணம் நடுவேலீந்து
உத்தமனே விருத்தமொன்று வாசல்லாது
நிறமான நால்வாசல் வீரபாகுதேவா
கிச்சயமாய் வைத்தநீ பூசிப்பாயே. (43)

அகஸ்தியர் தியானம்

பூசிப்பாய் பாணமொடு சுத்திவைத்துப்
புகழான் ஜாதியுஷ்பம் புழுகுபூம்
பூசிப்பாய் சுப்பரமணியர் சித்தியாகும்
அப்பனே கேட்டதெல்லா மருளிச்செய்வார்
தேசிப்பாய் யென்றுடைய தியானத்தன்னை
நினைத்திடவே சித்திவந்து நினைக்கும்பாரு
வாசிப்பாய் ஓம் சிம் வம் அம் உம் மம் தான்
மகத்தான அகத்திசா வென்றகறே. (44)

பிராணாயம்.

உதிரிவா யென்குருவே நத்தியென்று
கோணமுமா முக்கோணஞ் சுழினைத்து
ஏறுவாய் பிராணாயம் வாசியேறும்
இடக்கையாஞ் சந்திராணி லேறுபேற
பெருபெற வேண்டிலது லட்சத்திரு
பிராணாயஞ் சித்தியடா போகசித்தி
பூறுடனே யானாகும் பன்னிரொண்டும்
அப்பனே பூணத்தி லடக்கிப்போமே (45)

தூல நிலையாமை.

அடங்கினு ஸாறுதவம் வெளியாய்க்காணும்
அதிதமென்ற மேலறுபூ ரணமுத்தோன்றும்
அடங்கினுல் சிவபோகக் குடக்கவேணும்
துரியாதி தந்தனிலே நிற்கவேணும்
அடங்கினுல் கூடுகிட்டுச் சிவன்போனல்
கோக்கினதிற் பிறக்குமென்று சொன்னார் முன்னோர்
அடங்கினு லென்றுமில்லை வருவதெது
அச்சுடத்தை வாழ்ந்தார லவனெடுத்தன்

(46)

பிறவி வருகுதல்.

சித்தனாய்ப் பிறப்பதா னொன்றாக்கால்
செகத்திலே கோடியிலே யொருவனுண்டு
உத்ததொரு விட்டகுறை பென்பதென்ன
வுதித்தகலை பெய்கோ முணிப்பாரு
பெற்றபே ரெப்படித்தான் வந்ததாலுல்
பிராணனல்லோ பூரணத்திற் சேர்ந்ததாலே
முத்தனா யெடுக்கசடஞ் சித்தியாகும்
முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை முறையைப்பாரே.

(47)

கற்பமுண்ணும் முறைமை.

முறையாகக் கற்பத்தைச் சொல்லக்கேளு
முதண்ட லேகியமும் அயக்காரந்ததான்
அறையாக வறுசுவையுன் கழற்றுமுன்பே
துரிதமாய்க் கொண்டுவிடு மண்டலந்தான்
பிரையாக வல்லாரை வருஷமொன்று
நேயமாய்க் கொண்டபின்பு கடுக்காய்கொள்ளு
அறையாமல் அதன்பிறகு மிளகுகொள்ளு
அடின்பிறகு கொங்கணர்சொல் முறையைக்கொள்ளு

(48)

வல்லாரை விபரம்.

கொள்ளுதற்கு வல்லாரை முறையைக்கேளு
குழிலெட்டிக் கருப்பேற்றிப் பயிரேசெய்து
பிள்ளுகிறே னிதைபெடுத்துக் காடிவார்த்து
வெண்மைபெறக் கழுவினே பிழைப்போடு

உள்ளுறவே யுலர்ந்தபின்பு யிடுத்துத்தூளா
புத்தமனே புதுக்கலசந் தன்னில்வைத்து
தெள்ளுறவே காடியிலே நிண்ணவேணுஞ்
செப்புகிறேன் காடிவைக்கச் செய்கையெண்ணே.

(49)

காடி வைப்பு.

எண்ணவே கருங்குருவை செல்லக்குத்தி
யியலான புதுப்பாளை தனிற்சமைத்து
எண்ணமாய்ச் சுத்தஜல மதனில்வார்த்து
வைத்திடுவாய் மண்டலந்தான் வேடுகட்டி
சொன்னதொரு வெய்யலிலே தினமும்வைத்துச்
சுறுதியாய் மறுபாளை பருந்துமுடி.
முன்னுள்ள பாண்டத்தை யனலிற்காய்ச்சி
முறையாக வநிவிட்டு சுத்தஜலம்வாரே.

(50)

காடி மருத்துவம்.

ஜெலம்வார்த்துப் பின்னுமதை ரவியில்வைத்துச்
செய்திடுவாய் மண்டலத்துக் கொருசோறாக
நலமாக வெவ்வேறே பருந்துகாச்சி
நாட்டிலே வெயிலில்வைத்து ஆறுமாதம்
பெலமான காடியிது வல்லாரைக்குப்
போசாதே யிக்கருவைப் பெரியோர்சொல்லார்
அலையாமல் வல்லாரைச் சூரணத்தை
யழகான புண்ணக்கா யளவுகொள்ளே.

(51)

கொள்ளடா சமாநியிலே யிருக்கும்போது
கூறுகப் பூசித்துத் தீட்சையோதி
விள்ளடா வெயிலுடனே காற்றுமாகா
மேனியது வுலவாகா நிலேசமாகா
தள்ளடா பெண்ணைய் எண்ணம் கடுகுவள்ளி
தாணியில் பெண்மாய்கை சற்றுமாகா
கள்ளடா வாகாது கஞ்சாவாகா
காகினியின் மீன்இறைச்சி யாகாரீக்கே.

(52)

அடக்கம்.

நீக்குவது புளியோடு இலையுமூப்பும்

நிலையான வறக்கமொடு கோபமாகா

ஆக்குவது சுணையாகா பொய்யுமாகா

அப்பனே மனமொன்றாய்ப் புத்தியொன்றாய்த்

தாக்கவரு மாய்கையெல்லா மடித்துத்தள்ளு

சதாரித்தம் பூரணத்தி லகலாமல்லிலு

போக்குவது பாற்றையேனீ போக்கினுக்கால்

புகழான சிவபோகம் புனிதமாமே,

(53)

யோகசித்திரை,

புனிதமா யுறக்கவென்றால் வறக்கமேலே

பூட்டாகக் காலீட்டிப் பூரணத்தையோக்கி

அளிதகாய்க் கோத்தில் மனதைவைத்து

அப்பனே லலாடத்தே னூங்கவேனும்

மனிதனாய்ப் பிறந்தாக்கால் சாகாக்கல்லி

வாசிக்குட் சிவமோடு வாழ்க்கைசேர்வான்

செனிதமாளு சண்டாளப் பிறவியோர்கள்

செத்திறந்து செனிப்பார்கள் செகத்திறுனே.

(54)

சற்பத்துக்குப் பத்தியபாகம்.

செனியாமல் சற்பங்கள் கொள்ளும்போது

நிரிகடுகு திரிபலையுஞ் சோகம் ஓமம்

கனியான் சாதிக்காய் கிறும்புபத்திரி

கருவேப் பிலையோடு ஆவினெய்பால்

தனியான சர்க்கரைதேன் வால்குருவையரிசி

சதுரான னூதுவகை புனியாஸையோடு

தனியான சிறுகோ சிறுபயறுமாகுந்

கட்டியதோ ரூப்பார்க்குக் கொறுக்கையாமே

(55)

கடுக்காய்க் கற்பம்.

ஆருமே கற்பூசச் சிலையின்கண்ணம்

அண்டமொடு கல்காருந் தங்கச்சண்ணம்

வாகுடனே யான்சொன்னேன் மற்றொன்றுமாகா

வகையாக் இந்தமுறை சற்பங்கொள்ளு

மோகமாய்க் கடுக்காயின் முறையைக்கேளு

முயல்வாகச் செங்கடுக்காய் பொற்காய்வாங்கி

பாகமா யிடித்ததனைச் சூரணித்துப்

பாய்ச்சதற்குச் சிற்றண்டத் தெண்ணெய்வாங்கே. (56)

கயனக்குறி.

எண்ணெய்யது வழக்கடா பொடிதானுழி

யியல்பாக விட்டதனை மைபோற்கிண்டி.

கண்ணான பிங்காணில் பதனம்பண்ணிக்

கனமான புண்ணைக்கா யளவுகொள்ளு

விண்ணதனை நித்தரித்தன் கண்ணோட்டம்பார்

வெள்ளிநிற்குஞ் சுழினைபிலே வாசியேறுங்

கண்ணதனை முறுக்கியே யேறப்பாரு

கபாலத்தி லமுர்தமது களிந்துபாயும்.

(57)

கபகத்தி.

பாயுமே சுழினைதனைத் திறப்பதற்குப்

பகருகிறேன் கற்பமொன்று பரிவாய்த்தனே

காயுமே கரிசாலைச் சாறுநாழி

கருதியோர் நெய்காழி கலந்துகாய்ச்சி

வாயுமே மெழுகுபதக் தன்னிலேதான்

வடித்துக்கைப் பெருவிரலி லதைத்தடவிப்

வாயுமே யுண்ணுக்கிற் புளவைத்துப்

பழகவே கபமெல்லா மற்றப்போமே.

(58)

மூலகத்தி.

அற்றுவிடும் இரண்டுவிசல் வாயிலோட்டி

யனலான கபமெல்லா மகற்றுங்கக்கு

மற்றுயினி மூலத்தின் சுத்திகேளு

வாகான சூமிச்சார் சிற்றோண்டெண்ணெய்

உற்றதனை முன்போலக் காய்ச்சிக்கொண்டு

உறவாக நடுவிரலில் தோய்த்துக்கொண்டு

சுற்றிவிடு மூலத்தின் மலமெல்லார்தான்

சுகமாகக் கீழ்நோக்கும் சுத்தியாமே.

(59)

குறி மிளகு கற்பம்.

சுத்தியா யிருநேரம் நாட்டம்பாரு

சுழிதிறக்கும் பூரணத்தில் சொக்கிப்போகும்

பத்தியா யமுர்தக்கொண் டிறந்துபாயும்

பாவிக்கும் இக்கருவைப் பகலாமோ

வெற்றியா மிளகிலுட கற்பங்கொள்ள

விபாதத்தைச் சொல்லுகிறேன் விரித்துநன்றாய்ச்

சுத்தியாங் கணமிளகாய்த் தெரிந்தெடுத்துச்

சிறப்பான வழரிதனைத் தேத்தாம் வித்தால்.

(60)

மிளகுசுத்தி முதலாம்.

வித்தாலே முறித்ததனைத் தெரியவைத்து

விதமாக ஐயைந்தாய்த் தினமுமேற்ற

முத்தான வழரியுடன் கொள்ளும்போது

முக்கியமடா னாறுக்கு மதிகம்வேண்டாம்

கொத்தான உஷ்ணந்தான் மிஞ்சிற்றானால்

கூறிலொரு படியாகுஞ் செலத்தினுள்ளே

சுத்தான அருகின்வேர் பிடிதானொன்று

சொல்லுகிறேன் மிளகதுதா விருபத்தைத்தே.

(61)

முதலாம் மருத்துவம்.

அஞ்சாமற் காய்ந்ததுதா னுழக்கேயானா

லப்பனே பசுவெண்ணெய் பாக்களவுபோட்டு

மிஞ்சாமற் கொண்டிடவே வெப்புத்தீரும்

விருதான சிவாழமிது மெத்தநன்று

நஞ்சுண்ட சிவனன்று கற்பங்கொண்டு

நந்தனார் சடைமீது தரித்தகற்பம்

பஞ்சகண பதிமூல வறுகிதப்பா

பார்த்தாக்கா விதன்பெருமை பகலொண்ணுதே.

(62)

மறுகற்பம்.

ஒன்றான அயக்காந்தக் கொண்டயின்பு

வுத்தமனே யறுசுவையுங் கழற்றிப்போடு

கன்றான வல்லாரை கடுக்காயோடு

சுன்மன மிளகோடு மறுகற்பங்கொள்

நன்றான சட்டைமுனி சொன்னமார்க்கம்

நலமாகக் கொண்டுவிடக் காயசித்தி

விண்டான கெவுளசித்தி யோகசித்தி

வேண்டியதோ சட்டமா சித்தியாமே

(63)

கற்பமுண்ணுமுன் பக்குவம்.

ஆமென்ற முனிபெல்லாங் கருப்பேற்றிக்கொள்

அப்பனே உந்தேகம் பெலத்துப்போச்ச

ஒமென்ற பற்பங்க ளுண்ணும்போது

வுடலிலே நோய்வந்தால் முந்துற்றுள்ள

நாமென்ற செந்தூரம் லேகியங்கள்

தப்பாமற் செய்துவைத்துப் பின்னேகற்பம்

நாமென்று நோய்கள்வந்தால் செந்தூரத்தை

நாட்டிலே நோய்தீரும் நளினமாமே.

(64)

கற்பமுண்ணக்காலம்.

நளினமாய்க் கற்பமுண்ணுந் காலத்தானும்

நலமான கார்த்திகையு மாகழியுமப்பா

சுளிவான கவைதள்ளி வல்லாரைகொள்ளு

சுகமான கடுக்காய்தான் ஆனிமாதம்

அழியாம லானியிலே மிளகுகொள்ளு

அப்பனே யுதைபத்திற் சரீரசுத்தி

ஒளிபாமல் கட்டளையை முடித்துக்கொண்டு

வுதையாதி மூன்றுக்குங் கற்பங்கொள்ளே

(65)

பத்தியமுண்ணுங்காலம்-கலை.

கற்பந்தான் தின்பதற்கு முன்றேமுக்கால்

கடத்தின்பு பத்தியங்கொள் கனலேருது

உற்பனமாக் கற்பத்தைச் சூரியனிற்கொள்ளு

உண்பதுவு முறங்குவது மொன்றேமர்க்கம்

நற்புடனே பூசைசெய்வார் காலமுன்றும்

நாளொன்றுக் கிருநேரம் நாட்டம்பாரு

சொற்பென்ற பெண்ணாசை விட்டா லுந்தான்

சுகமான சயனத்தில் பெண்தான்வந்தே.

(66)

சயனமாய்கை வாசுகுநி.

வந்துதான் மருவிடவே விந்துவீழும்
மகத்தான தபமெல்லா மழிந்துபோகும்
கோந்துதா னழியாகல் நினைவாய்த் துங்கு
குறிப்பான புருவமையங் குறியைப்பாரு
வெந்துதான் போகுமடா மூலத்தீதான்
மேற்கொண்டால் மாயையெல்லாம் வெளியுமாகல்
உந்திதான் பசியாம விருக்கவென்று
னுறைப்பான வாகிகொண்டு வழுந்தமுண்ணே.

(67)

கற்பமுண்ண அறிவு.

இண்ணுவது சாதகமாய்த் தள்ளவேணும்
உற்றஅறு சுவையதனை நீக்கவேணும்
பண்ணுவது சிவயோகம் பண்ணவேணும்
பார்வதியுஞ் சிவனுடைய தீட்சைவேணும்
இண்ணுவது மிதுக்கெல்லா மிர்நூல்வேணும்
இறவாம விருக்கவென்றால் கற்பம்வேணும்
கண்ணுவது கற்பமுண்ணப் பாத்திரங்கள்
காந்தத்தி னருமைதனைக் காட்டுறேனே.

(68)

காந்தபாத்திரப் பெருமை.

காட்டுகிறேன் காந்தமது முற்றுற்றுள்ளே
கலந்துரைத்த படியருக்கிக் கருவில்வாரு
மூட்டுகிறேன் கண்ணியைப்போல் வார்த்துக்கொண்டு
முனைபான கண்ணியிலே பாலைவார்த்தால்
ஆட்டுகிறேன் பொங்கியது மேலேகிற்கும்
அப்பனே காந்தத்தி னதிகம்பாரு
நாட்டுகிறேன் தயிர்போலா மத்தப்பாலை
நலமாகக் கொண்டிடனாய் நாடாடுதெண்ணே.

(69)

நாட்டாத கண்ணியிலே கற்பமுண்ணு
நலமான வழுதுண்ணு பாதுமுண்ணு
தேடாத நெய்தேனு முண்ணலாகும்
நினந்தோறுங் கொண்டாக்கால் சித்தியாகும்

ஓடாது விந்துவது கிழ்நோக்காது
உறக்கக்கா னுனுலுங் கட்டிப்போகும்
கூடாத சித்தியெல்லாம் கூடுக்கூடுங்
குறிப்பான ரசமணியின் கூறுகேளே.

(70)

ரசமணி.

கூறுன காந்தத்தின் கண்ணத்துள்ளே
கொட்டியதோ ரசத்தையின்னங் கூறக்கேளு
விரான கருமத்தஞ் சாறுவிட்டு
வேறாதோர் அடுசேற்றாக் குள்ளேவைத்தால்
வேறுன வாணவிறி ட்டிச்சாகும்
வெள்ளியம் போலுந்தான் வலுத்துப்போகும்
பேருக வெடுத்துமணி பதினாறுக்கிப்
பேணியே செபஞ்செய்ய பெட்டுமாமே.

(71)

மணித்தொழில்.

ஆடுகிற மணிதனைச் சாணையிற்றிர்ந்தால்
அண்டரண்டஞ் சுத்திவருங் செவுனமாகும்
கூடுகின்ற பெண்ணோடே வாயிலிட்டாக்கால்
குடுகெடுத்த விந்துவது கட்டிப்போகும்
தேடுகின்ற தேட்டெல்லாம் ரசமணிதானப்பா
தேடவென்றால் காந்தத்தின் கண்ணங்கண்ணம்
ஒடுகின்ற வோட்டெல்லாம் காந்தத்தாலே
அத்தமனே கற்பத்துக் குறுதியாமே.

(72)

அருளி தல்.

ஆமித்த வறுநிசொல்லார் சித்தரெல்லாம்
ஆதிதொடுத் தந்தவரை யழகாய்ச்சொன்னேன்
ஓயித்தனாற்போலார் வெளியாய்ச் சொன்னார்
ஒழித்திட்டார் சித்தரெல்லாம் பேசிக்கொண்டு
நாயிந்த ஈல்வழியாய்ச் சொன்னதென்ன
நாட்டினுள்ளோ ரெல்லாரு மாண்டுபோனார்
சாயிந்தப் படியானால் தோஷமென்று
பாக்கினேன் பூரணத்தின் சாய்செய்தானே.

(73)

சமாதிகட்டும் வகை,

சாயுச்ய மாவதற்குச் சமாதிகேளு

சஞ்சார சமாதியது மவுனிக்காரும்

நீயுச்ய மாகவென்றால் கருவைக்கேளு

நினைத்தருகை யாதாரம் போலுண்டாக்கி

மாயுச்ய மாவதிலே பதம்ப்போட்டு

மைந்தனே யதிலிருந்து கற்பமுண்ணு

வாயுச்ய மானதொரு யோகம்பாரு

வளமான சித்திவந்தால் மலையிலேறே,

சித்தாரும் பருவம்.

ஏறியே யெண்ணைவந்து கண்டாயானால்

இயலான சித்தனென்று பேருய்யவேம்

மாறியே மலையினிலே சித்தர்கோடி

மாறுட்டஞ் செய்திடுவார் மருவவேண்டாம்

தேறியே பொதிகையிலே முன்னேவந்து

சித்தனென்று பேர்வந்து முத்திரையும்வாங்கி

மேறியே மலையினிலே நடக்கலாகும்

இத்தனைக்கும் வருவதுதான் அருமைதானே,

சிவவேட்கை.

அருமைமென்ற சிவயோகம் வந்ததானால்

அதிகமாஞ் சித்தருக்கு ரூபக்கேளு

பெருமைமென்ற சட்டையென்று பிரம்பெதென்று

போரான படிமணி குண்டலத்திலேடு

தருமைமென்ற வுப்பிணை சாந்தான்கையில்

சட்டையுண்டு கயிலாய வர்க்கமானால்

அருமைமென்ற விபூதியிற் றளவுமாகி

அப்பனே யோகதண்டு நம்முத்திரைகானே.

அகஸ்தியர்வேடம்—மூலகுருவேடம்.

நம்முடைய முத்திரைதான் னிடைகயாலும்

நாதனுட முத்திரைதான் சிவசிலாருள்

தம்முடைய வர்க்கத்திற் கடிக்கலிங்கம்

தருவான கமண்டலமும் தரிப்பார்பாரு

(74)

(75)

(76)

அம்முடைய தீட்சைவிதி யோகமார்க்கம்

ஆனந்த மூலகுரு வேடம்பாரு

கும்மென்ற மேருவுக்குத் தெற்கேகேளு

கோடான கோடிசித்தர் கூடினாரே.

(77)

சித்தர்களின் உருவு

மேரு-நாலுதிக்கிலுள்ள சித்தர்கூடம்.

கூடினார் மேற்கிலுள்ள சித்தர்கோடி

கூர்ப்பான வயதிறுபத் திருநாப்பா

தேடினார் வளர்த்திழுமும் நாற்பதாருஞ்

சித்திக்கு மேருவுக்கு வடக்கேகேளு

நாடினால் வளர்த்தியது நானூராரும்

கலமான மூன்றுதிசை சித்தருக்கு

கூடினார் கிழக்கத்திலே வுரைக்கக்கேளு

வுத்தமனே வளர்த்தியது நானூரெண்ணே.

(78)

நூறும் வயததுதான் முன்னிரட்டி

நூதனமா விருப்பார்கள் கோடாகோடி.

பேருருக் தெற்கிலுள்ள சித்தரெல்லாம்

பெருமைமெத்த பெருமைமெத்த பேசப்போகர்

ஆறும் நாலுதிசை சித்தருக்கும்

அடையாள மென்னுடைய காயாஷத்தான்

விறகுஞ் சித்தருக்கு மகத்துவத்தான்மெத்த

மெஞ்ஞானி சொருபமடா விரைந்துபாரே

(79)

பூஜைவிதி பிராணமம்.

விரைந்துகற்ப முண்ணையிலே முடிவளர்க்கவேண்டாம்

விடிவேரு பல்விளக்கி காக்குத்தேய்த்து

நிரைந்துவரும் வழிசெத்தி மூன்றுஞ்செய்து

நிருகீற்றை யுற்றளமா யணிந்துகொண்டு

பாத்தஅங் கண்ணியாசக் காலியாசம்

பரிவான சடங்கமது பிரயாணத்தான்

உரந்துவரும் காயத்தி தர்ப்பணமு மோமம்

உறுவேற்று மட்டகர்மஞ் சிவபூஜையாமே

(80)

புத்தி.

பூஜையிலே வைத்தெடுத்துக் கற்பமுண்ணு
புகழாகச் சித்திக்கும் பேறுண்டாகும்
ஆசையிலே பேரின்ப மடுத்தாயானால்
அற்பமனத் தின்மாய்கை நிக்கிப்போடும்
வேசியைப்போ லாசைகொண்டா லெல்லாம்போச்சு
வேதார்தம் நீயென்று சொருமனதாய்நிலு
காசில்லை யென்றுசொல்லி விட்டிடாதே
கற்பமுண்டால் வாதசித்தி கைக்குள்ளாமே. (81)

சுத்திமார்க்கம்.

கைக்குள்ளாய் வாதசித்தி வருகவென்றால்
கருவையெல்லாஞ் சொல்லுகிறேன் சுனிந்துகேளு
மெய்க்குள்ளா யைம்பறக்குள் சொன்னேன்முப்பூ
வெளியாகச் சொல்லிவிட்டேன் சுத்தியில்லை
முக்கியமாஞ் சுத்திதனைச் சொல்லக்கேளு
முப்பத்தி ண்டென்றுகொண் டணர்தான்சொன்னார்
தொக்கிலே சொல்கிறேன்நீ கேளுகேளு
சுத்தியுட சுப்பிரத்தைச் சுருக்கித்தானே. (82)

முப்பூ சுத்தி.

சுருக்கியே சொல்லுகிறேன் முப்பூளப்பா
ஞாக்குவாய் வகையொன்று பலமொன்றாகச்
செருக்கியே பனினினைத் தீரவைவாங்கித்
தெளித்துநீ வைத்திடுவாய் வெவ்வேறுக
செருக்கியே வெய்யலிலே காயக்காய
நோக கொன்றுக்குப் பத்துநாள்தான்
தருக்கியே வகையொன்று இலம்படிதானென்று
தாக்கியே வெய்யலிலே காயந்தபின்னே (83)

காயந்தபின்மே லின்னமொரு சுத்திகேளு
காசினியி லமுரீயினால் முன்போற்காய்ச்சி
வாய்த்தபின்பு தேசியின்னீர் தன்னில்முன்போல்
வனமான் சாரநீர் தன்னில்முன்போல்

ஏய்த்தபின்பு முப்பூவு மொன்றாய்ச்சேர்த்து
யிதமான கினிஞ்சினீர் படிதான்வாங்கிப்
பாய்த்திடவே பத்துமுறை தெளித்துநீயும்
பரிவாக வற்றவற்றத் தெளியக்காய்ச்சே. (84)

வெடிப்புச் செயலீர்

காய்ச்சியபின் இன்னமொரு கருவைக்கேளு
கனமானவெடியுப்புப் புளியுக்கட்டி
வாய்ச்சுதே யிடித்துநன்றாய்த் தீயைமுட்டு
வளமாக நீற்றியிதைச் சுண்ணம்பாக்கிப்
பாய்ச்சுவாய் நாலிலொன்று சார்தானும்
பரிவாகப் பொடித்துநன்றாய்ப் பனியில்வைக்க
ஆய்ச்சியாஞ் செயலீரா மநீர்தன்னை
அரைப்படிதான் வாக்நிவைத்து அறையக்கேளே. (85)

முப்பூச்சுண்ணம்.

கேளப்பா விரமொடு பூஞ்சீனங்
கெடியான வாமுடனே குருவண்ணுரயி
ருளப்பா வகையொன்று கழஞ்சியொன்று
சூட்டியே பொடித்தத்த நீரில்போடு
நாளப்பா யிருந்துடனே சிவந்துபோகும்
நலமான ஜெயநீரில் போட்டுக்காய்ச்சு
தேளப்பா கொட்டியதோர் சுண்ணமாச்சு
திடமாக யிடைக்கிடைதான் சூடன்சேரே. (86)

சூடச்சுண்ணம்.

சூடனுக்கு நேர்பாதி வீரங்கூட்டிச்
சுகமான புழுகதிலே களஞ்சிகூட்டி
தெடுகின்ற வெடியுப்பு நீராலாட்டிச்
சிறப்பாக வில்லைசெய்து ரவியிற்போடு
நாடவே காய்த்தபின் போட்டில்முடி
நலமாகச் சுத்துவாய் சிலைசெய்து
போடவே மூழம்புடத்திற் சுண்ணமாகும்
போக்கதிலே சொல்லுகிறேன் புதழ்ந்துபாரே. (87)

துருசச்சுண்ணம்.

புகழான சுண்ணத்தில் மஞ்சாடிவாங்கிப்
பூசுவாய் துருசுக்கு வாய்நீராலே
சுகமான வெய்யவிலே காயவைத்துச்
சொல்லுவிதேன் பூநீர்தில் சீலைசுற்றி
அகமான வோட்டில்வைத்து வோடுமுடி
அப்பனே சந்துவாய் சீலசெய்து
முகமான மூன்றெருவில் புடத்தைப்போடு
முகியமாய் நீறுப்பின் பெடுத்துக்கொள்ளே

(88)

தாளகச் சுண்ணம்.

எடுத்ததொரு துருசுநீர் வேகமெத்த
யென்சொல்லே னிரதத்தைச் சுண்ணிக்கொள்ளும்
அடுத்ததொரு துருசுநீர் வீரங்கட்டி
அழகான தாளகத்தில் லப்பிப்போடற்
தொடுத்ததொரு புடத்தினிலே வெளுத்துநீறுஞ்
சுகமான வுபாசங்க ளீயமாகுந்
கொடுத்திடவே பத்தரையுந் தப்பாதப்பா
கோடான கோடிகவ ராடும்பாரே.

(89)

நூலின் பெருமை.

ஆடியதோர் முப்பூனின் கருவையெல்லா
மறைப்பற்றுச் சொல்லிவிட்டே னலையேண்டாம்
தேடியதோர் கருக்கனெல்லாம் வெளியாய்ப்போச்சு
ஜெகத்திலே கெட்டுகிலோ சித்தராச்சு
முடியதோர் கருவெல்லாக் திறந்தேனென்று
மோசமென் தின்றுலே யொளித்திட்டார்கள்
நாடியே நானெடுத்துப் பாவநாச
நற்றிர்த்தக் கரைதனிலே வைத்திட்டேனே.

(90)

நூல்வந்த வழி

வைத்திட்ட நூலெடுத்தா நொருவேளாளன்
வந்துதடா யிப்படித்தா னுலகத்துள்ளே
வைத்திட்ட மானபல னிந்தநூல்தான்
கூடருக்கும் பாவிகட்குங் காணுதோடும்

பொய்த்திட்ட சாத்திரங்க ளெல்லாமெய்தான்
போக்கரிய விந்துலைப் பேணிப்பாரு
யெய்த்திட்ட கருவெல்லாக் தோயுந்தோயும்
சசரனுந் தேவியுந்தா னிரைஞ்சவாரே.

(91)

சவுக்கார வைப்பு

இறைஞ்சுவார் சவுக்கார வைப்பைக்கேளாய்
இயலான உவருப்பு அமுரியுப்பு
மறைவான கல்லுப்பு வெடியுப்போடு
மருவியதோர் கல்லானைக் கிளிஞ்சிச்சுண்ணம்
நிறமான ரூடனெடு பாறையுப்பு
நோகச் சட்டமுனி கொக்கணர் தான் சொன்னார்
குறையாம லம்முறைக்கு வைத்துக்கொண்டு
கூசாமல் சட்டமுனி சொன்னமார்க்கம்.

(92)

சொன்னபடி யெண்ணெய்தனைக் கழற்றிப்போடு
ரூட்சமாய்க் கடுக்கார மேற்றியேதான்
நன்னயமாய்க் கல்லுப்பைக் கட்டிக்கொண்டு
நலமான வித்தையெல்லா மாடிப்பாரு
பொன்னதிலே யுண்டாகுந் குளிகைகட்டிப்
பொதிகைதனில் வந்தென்னைக் கண்டுசேவி
வின்னகொரு சேதியுண்டு சொல்லக்கேளு
யிதமான வறுசுவையுந் கழற்றுவாயே.

(93)

கந்தரானந்தர் முறை-கற்பம்

கழற்றுவாய் கந்தரனந்தர் நூலைப்பார்த்துக்
கடுக்காயைக் கொண்டுவிடு வருஷமொன்று
தளத்துடனே மிளகுதனைக் கொண்டாயானால்
சுடத்திலுள்ள நோயெல்லாக் தானேபோச்சு
கழற்றுவின்ற நோயெல்லாஞ் சுருக்கிச்சொல்வேன்
துடியான வல்லாரைக் கற்பத்தேதான்
இளைத்துநீ போகாமல் வருடங்கொண்டா
னிருப்பாயே யிருநாளுண் டிருந்துகாலே.

(94)

குளிகை செய்கை

ஆண்டிருக்கச் செய்துசொண்டு வயக்கார்த்தத்தை
யப்பணை கொண்டுவிடு வருடமொன்று
பூண்டிருக்கும் பிறகு கொள்ளு கற்பமெல்லாம்
புகழாக முப்புவை முடித்துக்கொண்டு
வன்றதொரு வேதைதனைக் கண்டுகொண்டு
யிரதமென்ற ஆணை தனைக் குளிகைசெய்து
மூன்றதொரு குளிகைக்குச் சாரணை தான் நீர்த்து
மூன்பாகத் தங்கமொடு சூதங்குட்டே.

(95)

இராசச்செந்தூரம்

கூட்டியே கெத்தினைக் குப்பிக்கேற்றிக்
குலாவியே செந்தூரம் செய்துகொண்டு
கூட்டியே வருடமொன்று கொண்டாயானால்
நமனில்லை கோடிவரை யிருத்தும்பாரு
பூட்டியே வாசிதன்னைக் கூட்டிக்கொண்டு
புதுமையுள்ள மலைமேலே யேறியேதான்
ஆட்டியே மலையிலுள்ள கற்பங்கொள்ளு
அதிகமாய் சிவிகளைத் தெரிசித்தேதான்.

(96)

சித்தர்களைக்காண்கத் தியானம்-அடுக்கும்வகை
தெரிநிக்குத் தியானமொன்று சொல்லக்கேளு
சிவாயநம ஒங்கிலீம் என்றுசேவி
வரிசிக்குஞ் சித்தரெல்லாம் வெளியிற்காணும்
மகத்தான சித்தரப்பா வணங்கினிலு
பரிசிக்கும் படியவரைக் கண்டாயானால்
பணிந்திடுவாய் பாதத்திற் ரொகட்ட
பரிசிக்கும் யாநூலில் சாரந்தாயென்று
கேட்கிலகத் தியார்தான் கிருபையென்னே.

(97)

சித்தர்மகத்துவ மளித்தல்

என்னுடைய பேர் சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு
யிசையான டொதிகையிலே யேறுவார்பார்
உன்னுடைய திறங்கண்ட பேர்துதானே
உறுதியுள்ள சித்தனைன்று பேறுமிய்வேன்

மின்னுடைய வொளிகாட்டி யறுதலமுங்காட்டி
மெஞ்ஞான விடுபெற நிலையுங்காட்டி
பன்னுடைய சிதம்பரமு மேருபுஜை
பாவிப்போ மஷ்டாங்கம் பரித்துகானே.

(98)

யோகிகளுக்குக் கிருப்பிட விசேடதன்ம்

பரிவானயோகிக்குத் தலத்தைக்கேளு
பகருவேன் காசிவரை கன்னிமட்டுந்
தெரிவான மலைச்சார்பு மெத்தநன்று
தேசத்தில் காடதிகஞ் சோளதேசம்
அரிதான பாண்டியிலே வைகைநாடு
அடுத்ததொரு கன்னர்ப்பத்து அழகர்கோவில்
உரிதான திண்டுக்கல் காவையர்கோவில்
உறவான மதுரைமொடு குன்றாறுமே

(99)

ஆளுன தாம்பிரவேணி கரைப்போக்கெல்லாம்
ஆமடா வெகுசித்தி பொதிகைச்சார்பு
கூறுன சிதம்பரமும் காவேரிபோக்கும்
கொள்ளுகிற கற்பமெல்லாஞ் சித்தியாமே
நூறுன கன்னியிலே குமரிநின்றான்
நற்பனமாய் வாலையடா அவள்தானப்பா
பேற்றும் நான்சொன்ன தலங்களுக்குப்
பேதமில்லை பேதமுண்டு பேசவேனே.

(100)

பேதபூமி

பேசவது சமுத்திரத்துக் கப்பாற்ப்பத்து
பேருன கடிக்கையது மேற்கேசென்று
விசுறதோர் கற்பங்க ஞன்னவேனும்
மெஞ்ஞானிக் கெக்குமாம் வேதாத்திக்கும்
ஆசுறதோர் தலமதிகம் நிலமதிகப்பாரு
அப்பணை குளிர்த்ததல மாகுமாகுங்
கூசுறதோ ரென்னவென்றால் ராசநீதம்
குலையத்தில் படிநீதம் கொள்கைபாடு.

(101)

புத்தி

பாப்பா சமாதியிலே யிருக்கும்போதும்
மலபலவாக் தொழில்முறைகள் செய்யும்போதும்
நோப்பா பலகட்டக் கூடலாகா
கெறிகெட்ட சீடர்களைச் சேர்க்கலாகா
ஆரப்பா தனியேதா னிருந்துகொண்டால்
அளவற்ற வித்தையெல்லா மாடுமாடுஞ்
சேப்பா தேகசித்தி யோகசித்தி
செயலான மலைகளிலே சேர்ந்துகொள்ளே.

(102)

பூமிநாதம் விஜயபூமி

கொள்ளென்ற குகரிக்கு மேற்கேகோய்
கறுவேன் பதின்காதல் குணமாய்பூமி
விள்ளென்ற பூமிதனிற் பூமிநாதம்
விளைந்தெடுக்குத் தலங்கலைபான் விசித்துச்சொல்வேன்
உள்ளென்ற காசிக்குத் தெற்கேபத்து
உறவான கடிதைக்குட் பூமிபொன்று
பெள்ளென்ற பூமிக்குக் கிழக்கேதானும்
இருபதுநா ழிகைக்குள்ளே தலமொன்றுண்டே.
உண்டப்பா முன்சொன்ன தலத்துக்கப்பால்
யோசனைதா னொன்றுசென்றால் தலமொன்றுண்டு
கன்றப்பா வதின்கிறகு மேற்கேசென்றால்
நலமான கடிதைபத்து மலைச்சார்புக்குள்
சென்றப்பா பார்த்தாக்கால் தலமொன்றுண்டு
சித்தருட நடமாட்டஞ் சொல்லப்போகா
இன்றப்பா சொல்லுமேன் விலாடபூர்த்தன்னில்
வெருவி நி யொருதலந்தான் விசாலமெத்தவாமே.
தலவிசேட மகத்துவம்.

(103)

(104)

மெத்தவடா டில்லிக்கு மேற்கதாக
விருதான தலங்களுண்டு மேலிப்பாரு
சித்தாப்பா கஞ்சமலை சித்தர்வாழ்க்கை
திறண்டதொரு மலையுண்டு வதற்குளப்பா

உத்தமமாக் குருகாட்டில் ஞாலந்தானென்று
உயர்த்தமலை யடிதானே சித்தருக்கு
வெற்றியுள்ள கன்னடியார் தேசத்தன்னில்
மேலான வயித்தாகத் தலந்தானென்றே

(105)

தலமான ஆற்காட்டின் மேற்கேபத்து
சார்த்தாக்கா லங்குமே தலமொன்றுண்டு
பெலமான காலைரிப் பூமிதன்னில்
பெருத்ததொரு தலமொன்று ஸ்ரீரங்கத்தில்
நிலமான கோகாணத்துக் கப்பாலேதான்
கெடுநூரஞ் சென்றாக்கால் தலமொன்றுண்டு
குலமான திண்டுக்கல் தேசத்தன்னில்
குணமான தலமொன்று கூர்ந்துபாரே.

(106)

கூர்ந்துபார் கள்ளருட தேசத்தன்னில்
குணமான தலமொன்று வள்ளலூரில்
சேர்த்துபார் மதுரைக்குத் தெற்கதாகத்
திறமான கடிதைபத்துக் கப்பாலொன்று
வர்த்துபா ரதுக்கப்பால் கடிதைபத்து
எல்லையிலே தலமொன்று யிருக்கும்பாரு
திருத்துபார் மதுரைக்குக் கிழக்கேயப்பா
சேர்த்துபத்துக் காத்திற் கப்பாற்செல்லே.

(107)

செல்லவே வளையல்செய்யும் பேர்களுண்டு
ஜெயமான தலமதிகஞ் சேர்த்துபாரு
மெல்லவே யதின்கிழக்கு மறவர்காட்டில்
வெருதலங்க ளுன்செழுத் திரம்வரைக்கும்
நல்லதொரு கல்லுப்புக் கடலிலுண்டு
நலமான சுழத்திரத்தின் ஸ்ரீராமர் பிரதிஷ்டை
வல்லதொரு காட்டுக்குள் தலமொன்றுண்டு
மைத்தனே தாம்பிரவேணி வளமகேளே.

(108)

ஆற்றின்கரை பூமி வளமை.

வளமையா மாற்றினுட கரைப்போக்கெல்லாம்
வாகான நாலாறு தலங்களுண்டு

இனமையா மதின்தெத்துக் குமரிவரைகேளாய்
எழுதல முண்டப்பர் வதற்குமப்பால்
பழமையாக் குறவருட தேசந்தன்னிற்
பதிவான தலமுண்டு கிட்டக்கிட்ட
உளமையார் தலங்கள்மெம்ப யீதல்லாமல்
உறைப்பான பூவெல்லா முற்றுப்பாரே.

(109)

சலாசத்து பொன்னப்பிரகம் வெள்ளை அப்பிரக பூமி.
பாரப்பா சலாசத்து விளையும்பூமி
பரிவான குமரிக்குக் கிழக்கதாக
கோப்பா காதமறு பத்துச்சென்றால்
நிலத்திலே வெட்டியே பெடுப்பார்பாரு
திரப்பா பெண்ணென்ற வப்பிரகந்தான்
தென்காசிக் கடுந்ததிலே தலந்தானென்று
வோப்பாவெள்ளையென்ற வப்பிரகந்தான்
விசிசுரூர சீரிக் கடுக்க விளையும்பாரே

(110)

பொன்னிமினை முவிலைக்குருத்து சோதிவிருட்சம் வெண்சாரை.

விளையும்பா கிழக்காகக் காதமுன்றில்
வெருவிதமாம் பொன்னிமினை விளையும்பூமி
தளையும்பா பொருகைமலைச் சார்புதன்னில்
தாம்பிரபே ணிக்கரைசி லருவியாற்றில்
முளையும்பா வதனடுத்த தெற்கேகாத
முவிளையாக் குருத்துதான் மாமுண்டாருந்
தளையும்பா வதிடுவே சோதிவிருட்சம்
தன்னோடு வெண்சாரை தானுமுண்டே.

(111)

வெண்ணுவல்.

உண்டா பச்சையா ததனிலப்பா
யுத்தநம்பி வாசமலை யுயர்த்திமெத்த
நன்றா வநினுடைய கரையிலேதான்
நாலாறு மாம்பிறும் வெண்ணுவைப்பா
கொண்டா வம்மலையில் சித்தர்கட்டம்
குறையாறு வெருதுற்றுப் பத்துப்பேர்கள்
கண்டா வம்மலையில் கிருட்சமுவி
கனமடா சித்தகால் கானொனாதே.

(112)

நிலக்கொடிவேலி சங்கிலிச்சித்தர் வாசம்.

காண்போர்க ளம்மலையிற் கிணறென்றுண்டு
கருநிலக் கொடிவேலி கரையிலுண்டு
விண்போர்கள் போனாக்கால் காணாதப்பா
விருதுபெற்ற சித்தர்கடான் போகவேணுந்
நான்பான மயேத்திரமா மலையிலேதான்
சங்கிலிச் சித்தருண்டு கொக்கணர்தன்பிள்ளை
விண்போர்கள் போனாக்க லேறப்போகா
உறப்பான கெவுளிக்கு யேறலாமே.

(113)

வெண்சாரை வாழாநீடம் வெண்சாரையைக் காணுமிடம்.
ஆகுமே தாடகைதன் கனைதானென்று
அநிலவாமும் வெண்சாரை யஞ்சாவிண்டு
போருமே யச்சாரை மயேத்திரமலையெல்லாம்
போக்குவாத் தாமிருக்கும் பூன்பாச்சித்தர்
எருமே யம்மலையி லேறிச்சென்ற
சீயல்பான கனையருகில் மண்டலத்தானென்று
வாருமே தானிருக்கும் போதுதன்னில்
வகுத்ததிலே காணலாஞ் சாரைதன்னை.

(114)

சாரை பிடிக்குமுறை வெண்சாரை யறுத்தல்.
தன்னையே கண்டவுடன் மம்பித்தேதான்
சார்வான நடுமையம் பிடித்தாயானால்
பின்னையே பிடித்தவிடம் கையிருக்கப்
போக விருதுண்டாய்ப் பொருத்திப்போகும்
மின்னையே கையிலிருக்கு மதனைத்தின்று
விருபதினா யிரவருட மிருத்தும்பாரு
பொன்னையே தேடாதே கற்பத்தேடு
பொருள்காணப் புருவமையம் கோக்கிப்பூணே.

(115)

சதுகிரி மகத்துவம் பொன்மலை மகத்துவம்.
பூணப்பா மயேத்திரத்தி லேறித்தெற்கே
போனாக்கால் காழிகைதான் பொன்மலைதானுண்டு

சூண்ப்பா வதனிலொரு குகையுமுண்டு
வதிலிருப்பா ராயிரம்பே அதிகசித்தர்
காணப்பா அவர்களைத்தான் கண்டாரானால்
கணகமது கேட்டதெல்லாம் கையிலிய்வார்
காணப்பா கெவுன மென்ற குளிகையிய்வார்
கலமான கற்பமது கல்குவாரே.

(116)

தாடகை களை மகத்துவம்.
கல்குவா சம்மலையி லுதகமுண்டு
கலமான தயிலமுண்டு பாஷாணமுண்டு
செல்குவார் மூலிகைதான் கோடியுண்டு
திரவியங்கள் கிடாரத்தி லிருப்பதுண்டு
புல்குவார் தாடகையிற் கிழக்குராவில்
புதுமைபொன்று சொல்லுகிறேன் பிழைக்கும்பேர்க்கு
ஒல்குவா சடைபாள முரைக்கக்கேளு
ஒராளுபரம் பொருகையில் ஹட்டிதானே

(117)

தயிலமிருப்பிடம்-தயிலமெடுக்கும் விபரம்.
கையிலொரு ஹட்டிதனைக் கண்டாரானால்
காணப்பா வதனருகே கல்லிற்பூண்டு
செயலோடு சித்தராயு மங்காளிற்றான்
சென்றாக்கால் தயிலமது சிவந்துபாயும்
கயமாக வதிடுக்கக் குழிதானொன்று
கலமாக வதிற்றயிலஞ் சென்றுபாயும்
மயமாகுந் தயிலஞ்சித்தர் கொடுபோமுன்னே
மைத்தனே காத்திருந் தெடுத்தாக்கொள்ளே.

(118)

தயிலம்வைக்கப் பாத்திரம்-தயிலம்வைக்க மகத்துவம்.
கொள்ளுவது பேய்ச்சொரையின் குடுக்கைதன்னில்
கொள்ளமட்டும் மடைத்ததனைக் கொண்டுபோய்
விள்ளுகிறேன் காசிடையா னுள்ளேகொள்ளு
மேன்மையா மண்டலத்தில் சாவுபோச்சு
தள்ளுவது சட்டையது பெல்லாத்தள்ளுஞ்
சயில் உதகமென்ற தயிலமப்பா
எள்ளளவு இரும்பிலே தடவிப்போட
பேமமென்ற வித்தைபது கைக்குள்ளாச்சே

(119)

மயேந்திர மலைவளப்பம் கெல்லியிடம் வாலரச மிருக்குமிடம்

உள்ளான மயேந்திரமா மலைக்குத்தாழ
ஒருபுறமாம் வடபக்கத் தன்னிலேதான்
கல்லான கல்லிலே குகைதானுண்டு
கருகெல்லி யதனிலே பொருமாத்தானுண்டு
தள்ளாத குகைதனிலே கற்பாணிகானு
தயிலமுண்டு வுதகமுண்டு தனத்தானுண்டு
விள்ளாத வாலரச மொன்றதாகும்
மேலான பரிசுனமாம் வேதைபாமே.

(120)

கம்பிமலைவளம் சோதிலிருச்சம்-செங்கற்றாழை.
ஆமென்ற கம்பிமலை வடபுரத்தில்
அதிகமாளு சோதியது ஆல்போல்கிற்கும்
வாமென்ற வதினருகே செங்கற்றாழை
வரிசையாய் நிற்குமடா யிரத்தவர்தாம்
பொமென்ற காயசித்திக் கேற்றகற்பம்
புதுமையின்னஞ் சொல்லுகிறேன் பூண்டுகேளு
தாமென்ற பொதிகைக்குக் கிழக்குச்சாயில்
தாண்டிபொரு காழிகைதான் மலையிற்சென்றால்

(121)

சிவந்த லிலைக்கள்ளி செந்திராய் கணங்கன்முலி.
சென்றிடவே யவ்விடத்தில் களைதானொன்று
சிவந்ததொரு இலைக்கள்ளி செந்திராயுங்
கன்றிடவே யுண்டாகுஞ் கணங்கன்முலி
காயசித்திக் கேற்றகற்பம் கணக்கவுண்டு
பண்டுடைய கற்பத்தைக் கண்டபேர்க்குப்
பரிவான காயசித்தி கெவுனசித்தி
பென்றுமே வாதசித்தி பெய்துமெய்தும்
இறைவனைப்போ லெங்காரு மிருத்தும்பாரே

(122)

கரை திரைமாறத் தயிலம்.
இருத்துகின்ற தயிலமொன்று இயம்பக்கேளாய்
இயலான கடுக்காய்வேர்த் தயிலமாகாழி
வருத்துகின்ற கெல்லிக்காய்த் தயிலமாகாழி
வளமான தாணிக்காய்த் தயிலமாகாழி

திருத்துகின்ற கருந்துவரைத் தயிலம்நாழி
சேக்கொட்டை வித்தினுட தயிலம்நாழி
பொருத்துகின்ற அறிஞ்சிவிரைத் தயிலம்நாழி
புசுறான வேம்பின்றோல் தயிலம்நாழி.

(123)

நாழியென்ற சிவன்வேம்புத் தயிலம்நாழி
நலமான காரொன்றத் தயிலம்நாழி
வாழியென்ற வாலுளுவைத் தயிலம்நாழி
வளமான வகையெல்லாத் தயிலம்வாங்கி
தள்ளியென்ற பிங்காளும் பாண்டத்துள்ளே
சாதகமாய் விட்டுமொரு சேதிகேளு
காழியென்ற தயிலமதி லோகங்காந்தம்
கருதியதோர் செத்தூய் கலந்துகொள்ளே.

(124)

மலையேறப் பக்குவம்—தயிலத்துக்குப் பத்தியம்.
கலந்ததனை நெல்லுக்குள் மண்டலந்தான்வைத்துக்
கணபதியைப் பூசித்துக் கசிகைதான்கொள்ளு
மலந்தொரு மண்டலந்தான் கொண்டாயானால்
வளர்கின்ற நரைமாழி வண்டுபோலாம்
நலந்திகழுந் தேகமது சிவந்துகாணும்
நாட்டுக்குள்ளுகமது நாட்டிப்பாரு
பலந்தருங்கா ணித்தயிலஞ் செய்துகொண்டு
பாசிக்கு மலைமேலே யேறுயேறே.

(125)

ஏறுவது பெப்படித்தா னென்றயானால்
இடும்பென்ற ஆணுவமு முனிவுநீர்த்து
கூறுகின்ற கொலைகளவுக் காமம்பொய்யுங்
கொடுமையென்ற பாவங்கள் தன்னைநீர்ந்து
மாறுகின்ற மனந்துறந்து நிராகையாகி
வளமாகப் பச்சரிசி பெங்கியேதான்
தேறலது பால்கூட்டிச் சிறுபயறுக்கூட்டிச்
செயமாக வோர்வேளை யழுதுகொள்ளே,
வாசிக்ருதி.

(126)

கொள்ளயிலே யிடைகலையில் வாசிபாரு.
கூசாமல் நெட்டோடே யேறுயேறு

தள்ளியென்ற வாத்தனை நத்தம்பூசி
சாயுச்சிய பதத்தைநித்தம் சார்ந்துநிலு
வள்ளையிலே யிதுவெல்லா மகிழ்ந்துபாரு
மகத்தான பூரணமு மனநிறேறும்
பிள்ளையிலே யுங்களைப்போல் பிள்ளையுண்டோ
பேய்மக்கா ளையாதே பிழைத்துக்கொள்வே,

(127)

பசுபதிபாசம்-புரியட்டம்
கோவென்ற பசுவொன்று பதிதானென்று
கூறுகெட்ட பாசமொன்று முன்றுக்கூட்டித்
தேவனென்ற பிறப்புக்கு இடமுண்டாச்சு
சித்தனென்றா ளிதைத்தள்ளி சிவயோகஞ்சேர்
ஆவென்ற வகையில்லை பென்றுசொல்லி
யலையாதே யித்நூலி லடுத்தசித்தி
பூவென்ற ஆயிரத்தெண் மலர்ப்பூவைத்தான்
போத்தியே நிறுட்டப் புரியட்டம்போமே.

(128)

பசியாதிருக்க.
போமென்ற புரியட்ட மெட்டினாலே
போகாம லடங்கினால் பிறவிபோச்சு
சாவென்ற சொல்லேது லபிதானேது
சாயுச்சிய மானதொரு ஞானவானே
யாமென்ற அமுர்தமது வுண்டாயானால்
அப்பனே பசிபோச்சு சித்தியாச்சு
நாமென்ற வானவமு மப்போபோச்சு
நலமான சிவசித்தன் ஞானியாமே.

(129)

தேக வாசனை.
ஞானியென்று வொருருளையில் காய்த்ததோசொல்
நாஜென்மம் கோடியிலே யொருவனப்பா
யோனிவாய்ப் பட்டசட மாகையாலே
யுத்தமனே காய்கித்தி யாகவேனும்
வனென்ற தேகமது கற்பதேகம்
உத்தமனே கயிலாய தேகமானால்
மாளிலத்தின் மனிதனல்ல தேவஞ்சு
ளமத்தனே யற்பமடா மனிதர்வாழ்வே,

(130)

பூரீம் தக்குரு.

வாழவே இன்னமொரு வரிசைகேளு
வளமான பூரீத்தை வாரிக்கொண்டு
தாளவே சாறுவாத் தழைகளெல்லாஞ்
சாதகமாய்ப் போட்டிடவே தண்ணீராகுஞ்
சூழவே காரத்தைச் சிறுநீருப்பில்
தோய்த்திடவே காமது சண்ணமாகும்
சுறவே சாறுகளில் போட்டுச்சாற்ற
குருவென்ற கற்கண்ணத் துப்புச்சத்தே

(131)

பாஷாணக்கட்டு.

சத்தான சாறுவகை சொல்லக்கேளு
சம்பிரச் சாறுதான் படிதானொன்று
வித்தான முன்சொன்னகுரு வகைதானொன்று
விளக்கவே வகையொன்று வராகொன்று
முத்தாகப் போட்டதனைக் கலக்கிவைத்தால்
முறிந்துமே பொருகாளில் தண்ணீராகும்
பத்தான தெளிவதனை யிறுத்துக்கொண்டு
பாஷாணக் கழஞ்சுக்குச் சறுக்குப்போடே

(132)

அயமணி.

போட்டிடவே பாஷாணக் கட்டிப்போகும்
புகழான செம்பிலிட வெள்ளியாகும்
சூட்டிடவே யரைப்பொடியில் விட்டரைத்து
அளவாக வுணத்திடவே மணியுமாகும்
நீட்டியதோர் தங்கமதிற் சேர்த்துருக்கி
நிசமாக வெள்ளிசெம்பி லீயந்தாயானால்
காட்டிடவே யாரேழு வரைக்குங்காணும்
நலமான இரும்பிலிட வேதைதானே.

(133)

தாம்பிரவேதை.

இரும்பைவிட்டுச் செம்பதனைச் சொல்லக்கேளு
எழுத்தாணிப் பச்சிலையின் சாறுநாழி
முருங்கையுட பட்டைச்சார் நாழிகட்டி
முந்தினதோர் குருவகைக்கு வராகன்போடு

அறும்பவே யறுபதாநாழிகைகடந்தால்
அதனுடைய தெளிவதனை யிறுத்துக்கொண்டு
தரும்பான செம்பதனை யறுக்கச்சாய்த்தால்
சுகமாக வீரஞ்ச துய்யானுமே.

(134)

பாஷாணக்கட்டு.

துய்யானி விடைக்கிடைதான் சேர்த்தாயானால்
துய்யானுஞ் சொல்லிது சொல்லிவிட்டேன்
மெய்யாகச் சொல்லுகிறேன் சதூரக்கள்ளி
விதமான பாலத்தைக் கறந்துவந்து
அய்யாகேள் முன்குருவில் வராகன்போட்டு
அறுபதாநாழிகையிருக்கத் தெளிந்துபோகும்
உய்யவே பொருகமுஞ்ச வெள்ளையப்பா
உழக்குநீர் சுருக்கிட்டாற் கட்டிப்போமே.

(135)

நாகக்கட்டு.

பேருகின்ற பாஷாணத் தண்ணைவாங்கிப்
புக்கிடவே கழஞ்சுக்கு மஞ்சாடித்தான்
ஆகின்ற நாகமது கட்டிப்போகும்
அந்தஇடை தக்கத்தை யதனிற்றாக்கி
எகின்ற வெள்ளிசெம்பி லீயந்தாயானால்
யேழையாநிதன்பெருமை யியம்பப்போமோ
வாருடைய வழுரியது படிதானொன்று
மைத்தனை முன்குருவும் வராகொன்றே.

(136)

சூதக் கட்டு.

ஒன்றுகப் போட்டதனை வைத்தாயானால்
உத்தமனை கல்சமந்தா னுணந்துகாணும்
பன்னுகத் தெளிவிறுத்து சசத்திலிணைத்த
பாலையாம் சசமதுதா னட்டைபோலாம்
கன்றாக வதையெடுத்துக் கருவூழத்தை
நலமான காயதனிற் புடத்தைப்போடு
வென்றாக வோர்புடந்தான் கோழியாகும்
விதமாகக் கட்டிப்போம் வெள்ளியாமே

(137)

சூதகச் செந்தூரம்.

வெள்ளியென்ற சூதத்தைத் தின்றுபாணல்
வெள்ளையென்ற நரைகளெல்லாம் வண்டுபோலாக்
தெள்ளியதோர் தங்கமிட்டுக் கெத்திமிட்டுச்
செந்தூரஞ் செய்திடவே சொர்ணமாகும்
அள்ளியதோ ரசுவெள்ளி கெவுனமாகு
மப்பனே சாரணையைத் தீர்த்தபோது
உள்ளியென்ற காட்டுள்ளி யிடித்தக்கொண்டு
வுத்தமனே முன்குருவைப் போட்டிடாயே.

(138)

வெள்ளியம் நீர்வாங்கல்.

போட்டதனைப் பிழித்திடவே தண்ணீராகும்
புகழான முன்குருவைப் பின்னுமிட்டு
ஆட்டிதனை வைத்துவைக்கத் தெளிவதாகும்
அத்தெளிவில் வெள்ளிய முருக்கிச்சாய்க்கப்
பூட்டிதனைப் பத்துமுறை சாய்த்தாயானால்
புகழாகக் கட்டிப்போம் பூண்டுபாரு
நாட்டதனில் ரசுக்கட்டுஞ் சுறுக்குப்போடு
நலமான குளிகையது கெவுனமாமே.

(139)

லிங்கக்கட்டு.

ஆமப்பா முன்குருவை யிலைக்கள்ளிப்பால்
அப்பனே இட்டுவைக்கத் தெளிந்துபோகும்
வேமப்பா வன்னியில் சாநிலிங்கம்
கிதமாகச் சுருக்கிடவே கட்டிப்போகும்
நாமப்பா வெள்ளியிலே வேதையாகும்
நலமான தங்கத்திற் சேர்த்துஆடும்
ஓமப்பா யிக்குருவை யண்டத்துள்ளே
உருக்கவே வகைக்குக்கால் வராகன்போடே.

(140)

போட்டதனை வெயிலில்வைக்க மெழுகுமாகும்
புகழான பாஷாண மெல்லாஞ்சாகும்
நாட்டலுள்ள லோகமெட்டில் வேதையாகும்
இதுபோலச் சுறுக்குள்ள போக்கொன்றில்லை
நாட்டமுடன் இக்குருவை வைக்கவேண்டாம்
நலமான பச்சையடா பூரீச்சுண்ணத்
தேட்டமுடன் நித்தொழிலை முன்னேசெய்து
செயலான லோகத்தி லிருந்துதேறே.

(141)

வினையகற்றல்.

தேறுதற்கு யின்னமொரு கருவைக்கேளு
செப்பாத கருவையெல்லாஞ் செப்பினேன்கேள்
யேறுதற்கு மலையொன்று மில்லையப்பா
யிறந்தநீ பிறவாதே யிறவாதே
கூறுவதே சத்தியமே பொய்யாகாது
கொலையொன்று மாகாது கொடுமையாகா
வேறுதுறை யேறுமில்லை வழியாதி
வேதார்த்தக் கருவுக்கு மனமதாமே.

(142)

தீகைடி யிரண்டுக்குங் காலம் சூரியன் தோற்றம்.
ஆமப்பா மனமுருகச் சித்தியாச்சு
அறிவுகொண்டு சிவயோகத் தடுத்துநோக்கித்
தாமப்பா சிவஜீட்சை சத்திஜீட்சை
சாதகமாய்க் காலசிவ மாலசாத்தி
போமப்பா யிரண்டுக்கு மிடைகல்தான்சித்தி
போக்கோடே மவுனமுத்தி பூண்டுநோக்க
வேமப்பாமுலத்தி மேலேசாரும்
வெளிகோடி சூரியன்போ லுள்ளேகாணும்

(143)

சிவத்தின்கூறு சத்திகூறு.

சாணுதற்கு மவுனமுற்றுப் பாடுபாரு
காசினியில் விசாரமெல்லாந் தள்ளுதள்ளு
விணப்பா விசாரமென்ன சமுசாரமென்ன
வெட்டவெளி யொன்றுமில்லை சிவத்தின்கூறு
தோணுகின்ற ரூபமெல்லாஞ் சித்தியாகுஞ்
சுருதி முடி விநிரண்டு மல்லாதுண்டோ
ஊணுகின்ற பஞ்சகர்த்தா வெல்லாமாச்சு
உறுதியித்தக் கருவின்றி வேறோதாதே.

(144)

சடவாழ்க்கை.

ஒதுவது வேதமே யோதவேணும்
உலகத்தில் வேதமில்லா தொன்றுமில்லை
மாதுமக்க ளென்றுதா மெண்ணியெண்ணி
மாள்வதற்கும் பிறப்பதற்கும் வைத்தாளீசன்
நிதுவென்ற தீயினிலே விழுந்தாயானால்
செடம்விழுந்த போகுமடா ஞானமேது

நாதுவென்ற சடமிருந்தால் ஞானம்வாய்க்குஞ்
சகலகலைத் தியானமெல்லாம் தருகும்பாரே.

(145)

நூலின் மகத்துவ முறைத்தது.

வார்ப்பதற்கு இந்நூலே பார்க்கவேணும்
பரிபூரண குஸ்திமாய்ப் பாடினேன்யான்
தீர்ப்பதற்கு வினைகளெல்லாம் தீட்சைசொன்னேன்
செயமான கற்பமது தெளிவாய்ச்சொன்னேன்
கூர்ப்புடனே வாதத்தின் விபரஞ்சொன்னேன்
குறைகளெல்லாம் தீர்த்துவிட்டேன் கூர்ந்துபாரு
குர்ப்பனகி யாகைகொண்டே பெல்லம்போச்சு
சுருதியுள்ள கெடியனென்று லெல்லாமாச்சே.

(148)

உலகத்தோ டொத்தவாழ்தல்.

ஆச்சிந்த உலகத்தி லிருக்கும்போது
அசுலருடன் கூடியா னாவம்பேசாதே
நாச்சிந்த வுலகத்தில் கடக்கலாகா
நடந்தாலும் மவுனத்தே னுக்குநுங்கு
காச்சந்த மவுனத்தை விட்டாயானால்
கருவிதான் கொல்லுமடா தியானம்போச்சு
முச்சென்ற யோகமுதல் ஞானம்போச்சு
முறையோடே யிருக்கவென்றால் குகையைக்காரே.

(147)

சித்தரென்போர் நெறி.

கார்ப்பதுதான் பூரணத்தைக் கார்க்கவேணும்
காரென்று புருவமையத் திருக்கவேணும்
தீர்ப்பதுதான் வாசனையைத் தீர்க்கவேணுஞ்
ஜெகமொன்று மில்லையென் றெண்ணவேணும்
ஆர்ப்பனத்துக் கழிவில்லா திருக்கவேணும்
அப்பலல்லோ சித்தனைன்ற ஆன்மைபாச்சு
நார்பதுக்குள் கற்பமுண்ணக் கோடியாச்சு
நரைத்தாக்கால் நாளதிகம் செல்லும்நன்றே.

(148)

வருடநிலை.

நன்றாக நாளதிகஞ் சென்றலென்ன
நாட்டிப்பார் வருடமொன்றில் சித்தியென்று
புன்றான ஆண்டதுதான் பத்துக்குள்ளே
பரிவான காய்சித்தி யோகசித்தி

உன்றான கெவுனசித்தி ஞானசித்தி
உரப்பான சட்டைதள்ளிக் கார்தியாகும்
ஒன்றான தேகமது வருபமாகும்
உத்தமனே கத்திநடு வோடும்பாரே.

(149)

சட்டை கழலு மார்க்கம்.

ஒடுகின்ற தத்துவந்தான் தொண்ணூற்று
மோர்கருவிக் கோர்சட்டை யுரிந்துதானால்
சாடுகின்ற பிறவியெல்லாம் தள்ளிப்போச்சு
சாயுச்சிய பதவியிலே சார்துபோச்சு
பாடுகின்ற வேதாந்தம் வெளியாய்ப்போச்சு
பரிபூரணர் தானாச்சு பகலுமாச்சு
வேடுவென்று னெடுத்தபுழுத் தன்றபுன்கொண்ட
விதமாச்சு மாய்கையெல்லாம் வெளியுமாச்சே.

(150)

ஆச்சப்பா வாதத்தின் கருவைக்கேளு
வப்பனே வாயிரத்தி னுறுக்குள்ளே
பேச்சப்பா சகலகலை செய்தியெல்லாம்
பேசாத கருவையெல்லாம் பேசுவைத்தேன்
போச்சப்பா பேசுவைத்த கருவேதென்றால்
புகழான சவுக்காரப் போக்குத்தாக்கு
யேச்சப்பா முப்பூவின் தீட்சைமார்க்கம்
இயலான கடுக்காரச் செயரீர்ப்போக்கே

(151)

நூல்தோகை விரிவுரைத்தல்.

போக்கான சுண்ணத்தின் கருவுஞ்சொன்னேன்
புகழான செயரீரின் கலனுஞ்சொல்லி
வாக்கான களங்கோடு செந்நூல்கள்
வகையான திராவமுஞ் சாக்கின்வைப்பும்
தாக்கான கருவோடு குருவுஞ்சொல்லி
சாதகமாம் கைபாடிஞ் செய்பாகங்கள்
நூக்கான இடைபாகம் பாசபாகஞ்
சுறுக்காருத் தாகமொடு தேக்கமெண்ணே.

(152)

எண்ணவே ஞானமொடு முன்கையின்கூறு
மியப்பான கைபாக மெல்லாற்சொன்னேன்
வண்ணமா மெத்தெந் துல்களெல்லாம்
வாகான நிகண்மேது மருகிப்பாரு

பொன்னுன பொன்னதுபோ லிந்நாலுந்தான்
போக்கொன்றுத் தப்பாது மறைக்கவில்லை
நன்னயமாஞ் சாத்திரத்தில் மறைத்தேனென்று
நாட்டினேன் வெளியாக நாட்டினேனே.

(153)

கயவந்திலைமை.

நாட்டிலே யிப்படித்தான் வெளியதாகக்
காட்டியுந்தா னநிபாட்டா லென்னசெய்வோம்
பாட்டிலே சொன்னதொன்றும் பலியாதென்றும்
பாலிகள்தா னெடுத்தறைப்பார் பழமையல்லால்
விட்டிலே யிருந்தகொண்டு விண்வாய்பேசும்
வெள்ளாட்டிப் பயல்களுக்குச் சாத்திரமெய்போ
தேட்டிலே சாத்திரத்தைத் தேடவேணும்
திரியிலே மனமிருக்கச் சித்தியாமே.

(154)

பூஜையில் தாயைநினைத்தல்.

சித்திக்க வேனுமென்றால் சொல்லக்கேளு
ஜெகசால் மாடுகிற தாயைக்கேளு
புத்திக்கு மவள்பதத்தைப் பூஜைபண்ணு
போக்கொன்றுத் தப்பாது பொய்போகாது
முத்திக்கும் பூஜைமுறை தன்னைக்கேளு
முண்டதொரு சமாதிக் கு லிரிவேணும்
பத்திக்கு முதண்ட லேகியந்தான்
பாங்கான லிரியப்பா சட்டமாமே.

(155)

தங்கை வரமிய்தல்.

சட்டமாங் கற்பத்துக் குறுதியாகுந்
நாயோடு தந்தைக்குப் பிரிதியாகும்
இட்டமாம் வாமத்தைக் கொண்டாயானு
லெடுத்ததொரு துரையெல்லா மிடறிப்போரும்
தொட்டதொரு பூஜையிலே வாமம்வைத்து
சுகமாகப் பூஜிக்கச் சொலமதானுல்
அட்டமா சித்தியது வாச்சுதப்பா
ஆத்தாளா மப்பனுக்கு மாச்சுதென்றோ.

(156)

லிலேகதாட்சி.

ஆச்சுதே யோகத்துக் கேணியாஞ்
வப்பனே கற்பத்துக் காகாதாகும்

வாச்சுதே யென்றுசொல்லி வாமங்கொண்டு
மதிமயங்கி வாய்புலம்பி மயங்கிப்போனால்
யேச்சுதே சாபமது திரயில்லை
யேம்மென்ற சித்தையது யெய்தவில்லை
காச்சுதே யறிவென்ற ஞானம்போச்சு
கசுமால் வாறியென்ற கழுதைதானே.

(157)

பச்சைப்பூர வைப்பு.

தானென்ற கற்பூரஞ் சொல்லக்கேளு
சாதசமாம் பாங்கிவைப்புக் கிடையாதப்பா
யேனென்ற குடனது பலந்தானென்று
யியல்பான வெடியுப்புப் பலமுக்கால்தான்
சேனென்ற வுவர்ப்பூவும் பலமதொன்று
சோதிலே கழஞ்சியொன்று புழுருகட்டி
வானென்ற ஆவினெனப் விட்டரைத்து
வைத்துநீ குப்பியிலே சினைசெய்யே.

(158)

செய்துமே வானுடைபில் தீயைமுட்டு
சுகமாக முத்தியு முன்றுசாமம்
எய்துமே தியாற்றி யெடுத்தாயானுல்
இளந்தேங்காய்க் காய்போல்தா னிருக்கும்பூரம்
கொய்ததொரு குஞ்சுமப்பூ வாசம்போலக்
குணமாகும் பச்சையென்ற பூரந்தா னும்
எய்துமே யளப்பாகும் வாத்தத்துக்கு
மிதுவாதி குருவாகு விசைத்துபாரே.

(159)

பாரப்பா இன்னமொரு சேதிகேளு
பரிவான வீரத்தின் வைப்பைக்கேளு
கேரப்பா கடைதனிலே சிற்றும்வீரம்
கேராகப் பலமொன்று எடுத்துக்கொண்டு
சோப்பா வறினோடு துரிசினோடு
செய்ததொரு நவச்சா மன்ன பேநி
கூரப்பா கறியுப்பு யுவருப்போடு
உறவான வெடியுப்புப் பலமுக்காலே.

(160)

காலாக இதுவெல்லாம் பொடித்துக்கொண்டு
 கருணைபெற வேணுமென்று குப்பிக்கேற்றி
 காலாக முத்தியு மாறுசாமம்
 நலமாக வெரித்தனை வாங்கிக்கொண்டு
 பரலான தேங்காய்போ அருகிதிற்கும்
 பண்பாக வுடைத்தனை வைத்துக்கொண்டு
 சேலாக முன்போல விடத்துக்கொண்டு
 சேர்த்துநீ பொடித்தெடுத்துக் கும்பிக்கேற்றே. (161)

வீரத்தின் மகத்துவம்.

ஏற்றியே முன்போலே எரித்துவாங்கு
 இப்படியே மும்முறையி விருக்கும்விரம்
 தேற்றியே இவ்விரஞ் சகலத்துக்குந்
 திறமான குருவடா வீரரசன்
 நீற்றினமு முருக்கினங்கட் டினமுக்கோடி
 நேரான செந்துரக் களங்குகோடி
 வீற்றியே செயநீருந் திராவகமங்குருவும்
 மேலான சாரணையும் வீரமாமே. (162)

சித்தருக்குண்டான நாலுவித்தை விபரம்.
 விரமாஞ் சித்தருக்குச் சொல்லக்கேளாய்
 வித்தையிலே காலுவித்தை மேலாம்வித்தை
 வாரமாம் வாதமோடு வசியமாற்றம்
 வளமான அஞ்சனமும் வரவும்வேணும்
 ஆரமா மிதுநாலும் மில்லாவிட்டால்
 அனைதாருஞ் சித்தருக்கு எடுக்கமாட்டார்
 பாரமாம் வாதமோடு வசியஞ்சொன்னோம்
 பார்ப்போர்க்கு அஞ்சனமும் மாற்றம்பாரே. (163)

மாற்ற மை.

மாற்றமென்ற வித்தைக்கு வகையைக்கேளாய்
 வால்லீண்ட கருக்குருவி யில்லாவிட்டால்
 தோற்றுகின்ற காமருபி பிணைச்சுல்பார்த்துச்
 கருதியாய்ப் பிடித்துவந்து சொல்லக்கேளாய்

ஏற்றுசின்ற வெவ்வேறு சட்டியிட்டு
 பெரித்துநீ வறுத்திலொய் கருகமட்டும்
 பொற்றுசின்ற அழிஞ்சியின்வேர் கொண்டுசெய்திப்
 பொடியாக்கிக் கரிப்போலே வறுத்துக்கொள்ளே. (164)

அழிஞ்சில் தைலம்.

வறுத்தகரி தனையரைப்பாய் தயிலங்கொண்டு
 வாகான தயிலத்தின் வளமைகளாய்
 பொருத்ததொரு அழிஞ்சிவிரைத் தயிலஞ்செய்து
 புதுமையுள்ள தயிலமது சிட்டுமத்தி
 செறுத்தவிதைப் பொடிசெய்து கலசத்திட்டுத்
 தியான குரியன்றன் முகத்தில் வைக்க
 கருத்ததொரு தயிலமது யிறங்கும்போது
 கரிபுடனே சேர்த்தரைத்துச் சிமிழில்வைபே. (165)

வசியம் கருங்குருவிமை, குழியானமை.

வைத்தனைத் திலதமிட வசியமாகும்
 மாற்றமாத் தேகமது வார்க்குஞ்ஞாறு
 உத்ததொரு கருங்குருவி விதுபோற்பண்ண
 உறுதியாக் தயிலமது உண்மையாகுஞ்
 சித்தியுள்ள குழியானை சிவங்கையொன்று
 செய்திடவே முன்போலே சித்தியாகும்
 புத்தியுள்ள பேர்களுக்குப் பிழைக்கச்சொன்னேன்
 புதுமையுள்ள அஞ்சனத்தைப் புகலக்கேளாய் (166)

அஞ்சனமை.

கேளப்பா அஞ்சனத்துக் கஞ்சனப்பாஷாணம்
 கிடையாது பறக்கிவைப்புக் கொடுக்கமாட்டார்
 காளப்பா காட்டிலுள்ள கருவைக்கொண்டு
 காட்டுகிறே னஞ்சனத்தை நன்றாய்க்கேளு
 வேளப்பா கருங்குருவி சிவந்ததொன்று
 விதமான பச்சோந்தி உடம்புகாக்கை
 குளப்பா பச்சைபரம் பாணை பூசுகஞ்
 ஜோதியொத்த இத்திரமாக் கோபப்பூச்சி (167)

மணல் தவளைத் தயிலம்.

பூச்சியென்ற வகையெல்லா முழுதுமாகும்
 புகலுகின்ற மற்றதெல்லாக் தலைகளாகும்

ஆச்சுரியென்ற திதுவெல்லா முணர்ந்தித்தூளா
யாக்கியே பறணியிலே யடைத்துக்கொண்டு
வாச்சுதென்ற மனற்றவளைத் தயிலஞ்சொல்வேன்
மைத்தனே தூறுதா வெடுத்துவந்து
காச்சுதென்ற வெய்யலிலே யுலர்த்திக்கொண்டு
காட்டினா மணக்குமுத்துக் காரொள்ளோடு. (168)

நீரிசேய் விதம்.

எள்ளோடு அழிஞ்சில்விரை யிடித்துக்கொண்டு
இதமாகக் குழித்தயில மிறக்கியேதான்
விள்ளாதே பறணியிலே யடைத்துக்கொண்டு
மேன்மையாம் பெண்ணுடைய விலக்கச்சிலை
தள்ளாதே சாணிகளஞ் சதூரமாகத்
தானெடுத்து வதில்முன் னாள் பாப்பியேதான்
கொள்ளாமட்டுந் திரிபோல யுருட்டிக்கொண்டு
குணமான வெள்ளெருக்கின் நூலைச்சுற்றே. (169)

மைவாங்கும்வகை மைபார்க்கும்பதூவம்.

சுத்தியதோர் திரியதனை விளக்கிவிட்டுச்
சுகமான முன்றயில மதனில்வார்த்துப்
பத்தியாங் காராமையோட்டுக்குள்ளே
பத்துநின்ற மையதனைப் பறண்டிக்கொண்டு
வெந்தியா முன்றயிலம் புத்துத்தேனும்
விதமாகச் சரியிடையாய்க் கூட்டிமத்தி
சித்தியாம் பதினாறு வயதுசென்ற
செல்வர்கையி லிட்டாலவே தெரியுத்தூரம்
அஞ்சனத்தின்குணம். (170)

நூரமது நரழிகைக்குள் பாதாளத்திற்
ருட்டிவைத்த தனங்களெல்லாந் தோணலாகும்
காரமது ஆர்கையி லிட்டாலுந்தான்
கைகடந்து காணாமடா அதிதமைதான்
வாரமது வானபெய்க் கணங்களெல்லா
மாறிவிட்ட மந்திரங்க னொன்றுமவேண்டாஞ்
குரையாம் பேய்களுக்குக் கருவதொன்று
சொல்லுகிறேன் கழுதைநெய்யின் சுறுக்குத்தானே. (171)

பூதம்விலக்கத் தயிலம்.

சுறுக்காக யிருக்கவென்றால் சொல்லக்கேளாய்
சுருதியாங் கழுதைபுட கொழுப்பைவாங்கி
யிறுக்காக உருக்கிகெய்யை யெடுத்துக்கொண்டு
யிதமான தலங்களிலே தீபமேற்று
உறுக்கான பெய்ப்புக மோடிப்போகும்
உண்மையிது சொல்லிவிட்டே னுலருள்ளோர்க்குத்
தறுக்கான வாதகித்தை வருமுன்னாகத்
தாணியிற் செய்துகொண்டு தபசபண்ணே. (172)

தனங்களிருக்குந்தலம் அழகர்மலை.

பண்ணியிலே தனங்கிடைக்குந் தலங்கள்சொல்வேன்
பாரிலே உலையாதே பாங்குகேளாய்
உண்ணியதோர் மதுரைக்கு வடகிழாக
வுறைக்கிறே னழகர்மலை யுயரத்தானும்
நண்ணியிலே சுணையருகில் கிருக்கமொன்று
நலமாக வதின்மேலே சணைதானென்று
உண்ணியிலே யருவியுட ஆறஸப்பா
வுலகத்தோ ராவொர் தீர்த்தமென்றே. (173)

சித்தர்வைப்பு.

தீர்த்தமென்ற வச்சுணையில் கிடாரமொன்று
செயமான ஆயக்கால் தன்னில்தூங்கும்
நீர்த்தமென்ற வோராருக் குள்ளேப்பா
நேரான சித்தர்வைப்பு நெடுங்காலமாச்சு
காத்தமென்ற காயசித்தி செய்யவேண்டில்
காகினியி லாதையெடுத்துச் செலவுசெய்து
காத்தமென்ற கற்பமுண்டு வாழ்வோர்க்காகும்
வையகத்தோ ராசைவைத்தால் வாயாதென்னே. (174)

மயிலாடு மலையில் கார்த்திகவீரவாசன் வைப்பு
வாய்க்கவினனஞ் சொல்லுகிறேன் மதுரைக்குமேற்கே
மலையொன்று மயிலாடும் போத்தையென்பார்
பாக்கியமா மம்மலையிற் கிணருன்றுண்டு
பாரப்பா வதிலிறங்கிப் பாருதான்

தாக்கியதோ ரிரண்டாளின் தாழப்போனால்
தங்கமென்ற பாளமது நிறையவுண்டு
காக்கியதோர் பாளத்தை எடுத்துக்கொண்டு
கார்த்திகைவீர வர்ச்சுனன்றான் வைத்தவைப்பே (175)

மைநாகமலையில் சித்தர் வைப்புச் செந்திரம் குகைக் கதவுதிறக்க.

வைப்பான பவஞ்ச மலைக்குமேற்கே
மைநாக மலையென்று அதற்குப்பேரு
செப்பான குகையொன்று வதிலேயுண்டு
செந்திரக் காடப்பா சித்தர்வைப்பு
மெய்ப்பான குகைவாசல் திறப்பதற்கு
கிதமொன்று சொல்லுகிறேன் விரும்பிக்கேளாய்
ஒப்பாகச் சொன்னஉச் சாடனஞ்செயித்து
உணர்வாக நூற்றெட்டு உருத்தான்சார்பே, (176)

செந்திரப்பதம் பக்குவம்.

சார்பாகச் செயித்திட்டால் திறக்கும்பாரு
தயவாக வதினுள்ளே சென்றயானால்
ஆர்வாகக் கோடிசெயில் செந்திரங்கள்
அட்டலோகம் பழுக்கும் வேதைமார்க்கம்
பேராக மண்டலங்கொள் காயசித்தி
பிணியான தனுக்காது வயித்தியத்தின்மார்க்கம்
ஆர்வான கெவுனசித்தி குளிகைசித்தி
அட்டமா சித்திமுத லாடும்பாரே, (177)

கதவடைக்க—கருமலை

பாப்பா வதிவிருக்குஞ் செந்திரத்தைப்
பரிந்துனக்கு வேணமட்டு மெடுத்துக்கொண்டு
சோப்பா கதவதனை யடைக்கவேண்டிச்
செயித்திலொய் நூற்றெட்டுத் தம்பனந்தான்
ஆர்ப்பா கதவதனைத் திறக்கப்போறார்
அறையுகிறே னின்னமொரு வதிகயந்தான்
கார்ப்பா களக்காட்டின் மேற்கதாக்க
கருமலையென் றம்மலையில் கனைதானொன்றே, (178)

கருமலையில் தயிலவைப்பு.

ஒன்றான கனையருகிற் கெனொன்றுண்டு
உத்தமனே தயிலமது நிறையதிற்குங்
கன்றான தயிலத்தைக் கலசந்தன்னில்
காணப்பா முகந்துகொண்டு கருவைக்கேளாய்
கன்றான இரும்புசெம்பு லோகமெட்டில்
காட்டினால் தங்கமது நலமதாரும்
உண்டான செய்தியிது பின்னங்கேளாய்
உரைக்கின்றேன் வெளியாக வுரைக்கின்றேனே, (179)

நம்பிமலையருகில் விபூஷணர் வைப்பு தங்கக்காக.
உரைக்கின்றே னம்பிமலை எம்பிக்கோவி
நூற்றதொரு சங்கிதிக்குக் கிழக்கதாக
நிறைக்கின்றேன் மலையருகில் குத்துக்கல்லு
கிற்குதடா வதனடியில் தங்கக்காக
கரைக்காகக் கற்குழிதா னொன்றுக்குள்ளே
கனகமென்ற காசுதுதான் கோடியுண்டு
நிறைக்கின்றேன் முடிக்கல் செய்தமுடி
நிறமாக விருக்குமடா திறக்கொண்ணுதே, (180)
கல் திறக்கத் தியானம்.

ஒன்றான கல்திறக்கும் வகையைக்கேளாய்
உற்பனமாய் வயிரவரைப் பூசித்தேதான்
கன்றான வயிரவன்றன் தியானமோத
நலமான முடிக்கல் திறத்துபோரும்
பன்றான கனகத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
பரிவான முடிதன்னை யடைத்துப்போடு
வின்றான விபூஷணர்தான் வைத்தவைப்பு
மேதினியில் நடவாதே மலையிலேறே, (181)

மருந்துமலை.

ஏறுதற்கு இன்னமொரு வகையைக்கேளாய்
இயல்பான குமார்க்கு மேற்கேயப்பா
கறுவா மூலகத்தோர் மருந்துமலையென்று
குத்திவைத்த மருந்துதனை யறிமாட்டார்

தேனுவா யம்மருத்தை யறிவதற்குச்
செய்தியென்று சொல்லக்கேள் மேற்கதாக
ஏதுவா யம்மலையி னுச்சிதன்னில்
இருக்குதடா சுணையென்று யிருக்கும்பாரே.

(182)

பனைப் பாஷாண வேதை.

இருக்கின்ற சுணக்குள்ளே பனைப்பாஷாணம்
இயல்பான பனக்குழைபோல் கிடக்கும்பாரு
அருக்கின்ற ருலையதனை பெடுத்துக்கொண்டு
அழகான தீயிலிட்டுச் சிவக்கக்காய்ச்சி
பருக்கின்ற வெள்ளாட்டின் பாலிற்போட்டால்
பாதிபிரு கூடாக வெடித்துப்போரும்
குருக்கொண்ட பாஷாணச் சவுரிபோலக்
கோழிமுட்டைக் கருப்போன்ற கொள்கைகளும். (183)

மருந்துமலையில் தயிலமிருப்பிடம்-அனுமார் வைப்பு.

நானுகின்ற பாஷாணம் கழற்றிவாங்கிக்
கால்பணமா யேற்றவிடு கற்பமாரூச்
தோனுகின்ற பாஷாண வகையிற்றேய்த்து
சுமரான காரமிட்டு உருக்கிவாங்கிப்
பூனுகின்ற நவலோகத் தன்னிற்பூட்டப்
பொன்னுக்கும் பத்தரையும் பொய்யாதப்பா
கோனுகின்ற வதனடுக்கக் குகையென்றுண்டு
குகையினுட பாகத்தில் வாசனாண்டு

(184)

வாசல்திறக்க நவகோண பூஜை.

வாசலது காணும லடைத்துப்போட்டார்
மகத்தான சித்தருட மாய்கைமாய்கை
வசலென்ற கதவதுதான் திறப்பதற்கு
உபாயமொன்று சொல்லுகிறே னுண்மைமாகக்
காசலையா யம்மலையி லிருந்துகொண்டு
கருதியே நவகோண வசலேபூஜை
யேசனுட நாற்பதுநாள் பூஜித்தாக்கால்
நஸ்பரியாள் இருபையினால் வாசற்காணும்.

(185)

இருபையினால் வாசலது திறந்ததானால்
கேளப்பா வதனுள்ளே நுழைந்துபாரு
உருதியுள்ள விடதுபோல் விசாலங்காணும்
ஒருபக்கத் தொருகிணற்றில் தயிலமிற்கும்
பொரியென்ற அத்தயில மொண்டுகொண்டு
பூரணமே யென்றுசொல்லி பூஜித்தேதான்
மறுபடியும் கதவைத்தா னடைத்துப்போட்டு
வந்திருந்து செய்கின்ற மார்க்கங்கேளே.

(186)

தயிலம் வந்த மார்க்கம்.

மார்க்கமந்தத் தயிலம்வந்த வகைதான்கேளாய்
மாருதிதான் மருத்துமா மலையிற்சென்று
சேர்க்கையிலே கொண்டுவந்தார் பூராமர்பேரில்
செத்தவர்க தனையெழுப்புஞ் செய்கையாலே
போர்களத்தில் மடித்தவர்கள் பிழைத்தபோது
போகாதே வாங்கிவைத்தார் புதுமையாக
மார்க்கமுள்ள தயிலமது உட்பேர்கள்
மகத்தான சித்தரடா ஆதிமாமே.

(187)

ஆயித்தத் தயிலத்திற் பணவிடைதான்கேளாய்
ஆதிசதா சிவன்வரைக்கு மிருந்தும்பாரு
ஒயித்தத் தயிலமது யார்க்குக்கிடும்
உறுதியுள்ள சித்தரென்று லபிக்கும்பாரு
வாயித்தச் சாத்திரந்தான் கிடைத்தபேர்க்கு
மறுபிறவி யில்லைமகத் தானசிக்தன்
சோயிந்து தரித்தசிவன் சொன்னமார்க்கஞ்
சொல்லிவிட்டேன் வெட்டவெளி யாகத்தானே.

(188)

தோற்ற மெய்தல்.

வெளியாகத் தோணுதற்குக் கருவைக்கேளாய்
வேதார்த நால்களெல்லாம் வினாந்துபாரு
ஒழியாத ஆசையெல்லா மொழித்துப்போடு
வருருவச் சுழிமுனையை பூணிப்பாரு
வழியோடே கற்பமுண்ண மார்க்கம்பாரு
வாதவித்தை செய்வதற்கு வகையைப்பாரு
தெளிவாக ஏறுதற்குத் தீட்சைபாரு
ஜெகஜாலக் கூத்தெல்லாஞ் சோப்போக்கே.

(189)

கோங்கணர் பெருமை.

போக்கான சாத்திரங்க ளொன்றுமில்லை
பூரணத்தி னுல்போலச் சொல்லாதொன்றும்
நோக்கான கோங்கணர்சொல் கடைக்காண்டத்தில்
நுணுக்கங்க ளதிகமுண்டு கண்டுபாரு
வர்க்கான வித்நா லு மத்நா லும்பேரல்
வகைவிபர மாயொன் றும் விளக்கவில்லை
நூக்கான நூக்கெல்லாஞ் சொல்லிவிட்டேன்
சேதித்தால் தெரியுமடா சுருதிசொல்லே.

(190)

நூல் மகத்துவம்.

சுருதிகண்டால் சுருதிகொண்டு யேறவேணும்
துன்மார்க்கர்க் கித்நாலைச் சூட்டலாகா
பருதிகண்ட பனிபோலே வினைகள்நீங்கும்
பாரிலுள்ளோர்க் கித்நாலைப் பகாவேண்டாம்
சுருதாம வித்நாலை யியந்தாயானால்
கைலாசச் சித்தர்வந்து ஜபிக்கச்செய்வார்
ஒருத்தராய்க் கண்டுகொண்டு மனத்தளவவத்து
உருத்துடனே வந்துவிடு மலையின்மீதே.

(191)

மிதான மலைகளிலே யேறினாலும்
விருதாகு மித்நாலைக் கைவிடாதே
வாதாடுஞ் சித்தர்வந்து யெதிர்த்தாரானால்
மறவாம வித்நாலை யெடுத்துப்பேசு
ஒதாமல் வாய்பிதற்றி யோடுவார்கள்
உனக்குத்தர னெதிராக முண்டோவென்று
ஆதார மானதொரு கருவெல்லாந்தான்
அறைத்ததினால் பூரண னா லானவாரே.

(192)

குழிக்கல்லளவு.

வாரான குழிக்கல்லின் மார்க்கங்கேளாய்
மைந்தனே பிரமாவின் சரசுபோலே
பேரண வகலமணி விரல்முப்பத்து
கொள்கைபாய் நிகலமணி விரல்கால்பத்து

வீரண கிரும்பதுதான் விரலிண்டு
வீதிபிலே யாழமுது விரலிண்டு
பேரண யிருபுரமு முக்குமாகும்
பெரிதான குழியைத்தான் பேசவேணே.

57

(193)

பிரம்பளவு-ஜெபமாலைக் கணக்கு.

பேசுகின்றேன் பதினாலக் குலமாரீளம்
பெரிதான வட்டமணி விரல்கால்விதி
ஆசனே ரிம்முடியங் குலம்பத்தாகும்
ஆவிடையுஞ் சிவலிங்க மானவாரும்
விசுகின்ற பிரம்பதுதான் மொழியைத்தாகும்
வேதாந்த லீளமது விரல்பத்தொன்று
ஈசரன்றான் வகுத்தருளுங் கணக்கீதப்பா
யேற்றஜெப மாலையி னுதுமுகமஞ்சே.

(194)

சித்தர் வேட மறிய.

அஞ்சாகும் ஆறாகும் அநீதமாகும்
அணிகிரலால் யோகதன் டாறுமாகும்
பஞ்சாட்சரக் கவசகுண் டலத்தான்கேளு
பரியினுட செம்பதிகம் பனிக்கதிகமாகும்
மஞ்சாடி பதினென்று பதினாறாகும்
மக்களே யிருபுறமு மகிழ்ந்துகொள்ளு
கெஞ்சுறத்துக் காகுகிற யோகவெட்டி
கெடுகின்ற தொண்ணூற்று நக்கலமாம்கேரே.

(195)

கைலாய வாக்கம் அறிய.

நோன விதிநால் விரலையாகும்
நிஷ்டைக்கா சனம்புலியா சனமுமாகும்
காரண ரசவிங்கம் பூஜையாகும்
கோவணந்தான் பூங்காவித் கடங்கையிற்
சோன ரசக்குளிகை ஜெபமாலைக்கு
ஜெகமதனில் கிடைவாது ஜெபவிசேடம்
பேரண கைச்சாந்தான் உப்புமணியப்பா
பேசரிய கயிலாய வாக்கத்தோர்க்கே.

(196)

வர்க்கத்தின் பெருமை யறிதல்.

வர்க்கத்தி லதிகமடா சிவயோகந்தான்

வண்மையுள்ள மெய்ஞ்ஞான மார்க்கம்மொண்டு
சொர்க்கத்தில் சொர்க்கப்பேர் பெறவுனக்குத்

தொல்லுலகில் மனிதரோ நுறவுமுண்டோ
கார்த்திக்கக் கர்க்கமென்ற கசடர்கங்கள்

கையிலே பேற்பதுதான் மிகவும்கொஞ்சம்
மார்க்கத்தி லாகவுன்னை வணக்கவேணும்

வணக்காமற் போனதென்ன வறிந்துகொள்ளோ. (197)

சிவயோகம் மெய்ஞ்ஞானி மார்க்கம்.

அறிவான பேரின்பத் தடுத்தானாகில்

அசைவையென்ற தீட்சைபத்து மறிந்தானாகில்
குறியான சிவயோகம் குறித்துக்கண்டார்

கோமனையாம் பராபரைநீர்க் குணத்தைக்கண்டார்
பிரியாமல் சிவனுடைய வெளிபைக்கண்டார்

பேரான சிவயோகி சிவமெய்ஞ்ஞானி
நெறியான விதற்கெல்லா மறிவேயாகான்

நினைத்துமக்க ளொருமனதாய் நிலைத்திடரோ. (198)

யோகத்துக் கதிகாரி.

நிலைத்திட ரொன்றும் நிலைக்கமாட்டான்

நீடுலகில் கோடியிலே யொருவனப்பா

கலைத்திட ரொன்றும் கலைக்கப்போகா

கனத்தகல முள்ளதொரு ராசிசேர்த்தோர்

மலைத்திட ரொன்றும் மலைப்பானோதான்

வச்சிரம்போ லறிவுடைய மக்காள்மக்கள்

உலைத்திட ரொன்றபுத்தி யுலகிலுள்ளோர்

ஒகோகோ ஒருகோடி உலுத்தர்கானோ. (199)

கர்மி போய் வேடர்நிலை.

காணுவேன் வாதமென்பார் யோகமென்பார்

கற்பமுண்ணப் போறேனென்பா ஞானேனென்பார்

பூணுவேன் தீட்சைபத்தும் பெற்றேனென்பார்

பூணுதல் பாராத புலையப்பா

தானுவாய் நின்றபாஞ் சோதிகாணற்

சதாசிவன்முன் வந்தாற்போல் பூஜைசெய்வார்

ஆணுவத்தா லலைந்துகெட்ட மட்டைப்பேச்சை

யடுத்துகின் று கேளாதே யகலப்போவே. (200)

சித்தர் மரபுள்ளோர்க் குரைத்தல்.

போவென்று சொன்னதுதா னுரைமைத்தா-

புகழ்பெரிய சித்தருட மரபுள்ளோரைக்

கவென்று தர்க்கமிடு முலகமாண்பர்

கூட்டுறவை கிட்டுவிடு குன்றிலேறு

தேவென்று சித்தருடன் சோவேணுஞ்

செப்புவார் வேதார்த்த நிறத்துசொல்வார்

ஆமென்று வலியாதே கற்பக்கொள்வார்

அப்பனே யோகமுற்ற லதீதப்பேறே. (201)

பேறறிதல்.

பேறென்று சொல்வதுதான் ஞானப்பேறு

பேசரிய வேதார்த்தம் பெற்றபேறு

நூறென்று பூணுதல் பார்த்தபேர்கள்

நுண்மையென்றுஞ் சிவயோகத் திருந்தபேரும்

வாறென்ற காயசித்தி யானபேறு

மகத்தான தீட்சைவிதி யறிந்தபேறு

ஒறென்ற வழர்தமதை யுண்டபேறு

ஒகோகோ கெவுனசித்தி யுறுதிப்பேறே. (202)

வயிராக்கியம்பூணல் ஆக்கை நிலையாமை.

உறுதியா மித்தனைக்குக் கருவேதென்றால்

உத்தமமா மனமல்லோ விதற்குமுனிம்

பொறுதியாக் குணம்வந்து சாந்தமானால்

பூலோக மாய்கையெல்லாம் கிட்டதானால்

கருதியா மனமுருகி கிராசையானால்

சொல்லொன்றுத் தப்பாது சித்தியாச்சா

விருதாசி லலைந்தலைந்து ஞானம்பார்த்தால்

வோற்ற மாய்போலே விழுந்துபோமே. (203)

வீழ்ந்திற்று போனென்ற பேயோயல்லால்
மெய்ஞ்ஞானம் வந்தவர்கள் காணாரப்பா
சூழ்ந்திருந்த வண்டமெல்லாஞ் சேறித்தாக்கால்
சுகிந்தவான் கோடியிலே பொன்றுகாணும்
வாழ்ந்திருந்த வலகத்தே யிருந்தாலுந்தான்
மானிடரி லொருவனடா வறியப்போகா
தாழ்ந்திருந்த தன்மையுற்றுச் சிறியோர்போலத்
தரணியி லேயிருப்பார் பெரியோர்தானே.
சமயக்கோள்.

(204)

தானென்ற கலைக்கியான மறிந்தாலென்ன
தற்கமொடு மாயையுற்றால் தவறிப்போகும்
வானென்ற பிராசையுற்று மாய்கைபோக்கி
மனமுருகிப் பூணத்தி லன்புசேர்ந்து
கோனென்று யிருந்தவர்க்கித் தனையுமெய்துங்
குவலயத்தி லுசமயக் குருடர்கேட்டார்
தேனென்ற சிவபூஜை சத்திபூஜை
தெரிந்தவனே சிவபோகி சித்தனுமே.

(205)

இங்ஙனவக்கு வேண்டிய நூல் பெயர்.
ஆமென்ற சித்தருக்கு மிக்நூல்வேணும்
அப்பனே பூஜையிரு நூறும்வேணும்
தாமென்ற தீட்சையிரு நூறும்வேணும்
சாதகமாம் ஞானத்தில் நூறும்வேணும்
ஏனென்ற வாதமிரு நூறும்வேணும்
இயல்பான கொங்கணரைஞ் நூறும்வேணும்
வாமென்ற சார்வுக்குச் சட்டகாதர்
வைத்தாரோ வெளியாக வாதந்தானே.

(206)

கல்வி யொழுக்கம்.
வெளியாகச் சொல்லுவரோ வேதம்நாலும்
வேதாந்தி யானுக்கா லடக்கம்வேணும்
கனியாக வலகத்தே கருவைச்சொன்னால்
கழுதைவான் கரையேற மாட்டான்போபோ

சுனியாக மன துள்ளே படக்கமானால்
சுருதியாஞ் சித்திக்குஞ் சித்தனாவான்
தெளிவாகப் பேசுவதார் சித்தர்பேசார்
திறப்பதார் செடமழிந்த ஞானிதானே. (207)
ஏகபாத விளக்கம்.

ஞானமென்ன யோகமென்ன இரண்டுமொன்று
நல்மறியா மாடுகடான் வெவ்வேறென்பார்
பானமென்ன வழந்தமென்ன இரண்டுமொன்று
பண்பரியாப் பாவிகடா னசுத்தமென்பார்
மானமென்ன ஈனமென்ன சலிமறியானென்ன
வையமென்ன வானமென்ன ஆண்பெண்ணென்ன
கானமென்ன வலகமென்ன ஜாதியென்ன
கருதிப்பா ரொன்றாகும் காணுங்கானே. (208)

சிவயோகம்-பூஜைபலன்.

காணுகின்ற தர்மமது செய்வாராகில்
காசினியி லவர்க்குமவர் பிதிர்க்குமாகும்
தோணவே பாவத்தைச் செய்வானாகில்
சொன்னவற்கா மல்லாட்டால் சுற்றத்தார்களும்
ஊணவே சிவபோகஞ் செய்வானாகில்
உயிரதுதான் மோசனமெய்த முன்மைபுண்மை
பூணவே பூஜைசெய்தால் சிவத்தார்களும்
பூஜையென்ன மனக்கனிந்தால் புகழுமாச்சே. (209)

அன்பில்லார் ஞானக்குறி.

ஆச்சப்பா கனிவல்லோ பூரணந்தான்
அரகாச மனமுருக வருமைமெத்த
காச்சப்பா நின்றதொரு கண்ணெஞ்சார்க்குத்
காயித்தி ஞானசித்தி கடினமாகும்
பூச்சப்பா ஞானிகடான் பூலோகத்தில்
பூணமே தெய்வமென்பான் பூஜையென்பான்
பேச்சப்பா மெத்தவுந்தான் படித்துச்சொல்வான்
பேசாமல் மனமுருகப் பெரியமாதே. (210)

உலகாதிபத்தி முடிவழிதல்.

பெருமையென்ன வாழ்வென்ன சீர்த்தியென்ன
பேச்சென்ன மகிழ்ச்சியென்ன பிறர்க்கென்ன
அருமையென்ன சுகமென்ன கோவிற்குளமென்ன
அநீதமென்ன அரகாச சிவையமென்ன
உரிமையென்ன வறவென்ன சங்கற்பமென்ன
வுறுத்தமென்ன சுவென்ன கற்பமென்ன
கருமையென்ன செம்மையென்ன கல்வியென்ன
காசிரியில் நாகமென்ன சொர்க்கமென்ன.

(211)

என்னவே குருவென்ன சீடனென்ன
இயல்பென்ன இயல்புகட்டுப் போனதென்ன
வன்னமிசுந் சாதியென்ன நீச்சமென்ன
மாய்கையென்ன கற்பமென்ன அழிவதென்ன
பொன்னென்ன மனமென்ன சீர்தானென்ன
பொல்லாத தாயென்ன பிறப்பதென்ன
முன்னென்ன பின்னென்ன முறைதானென்ன
முடிவறிந்தோன் சிவயோகி முர்த்தியாமே.

(212)

முர்த்தியென்றும் முத்தியென்று மிரண்டுஞ்சொல்வார்
முக்கியமென்பார் சிலதெல்லா முடர்முடர்
ஆர்த்தியென்ற பூரணத்தா னல்லாதுண்டோ
அதிற்பிறத்த கைத்துவகை யல்லாதுண்டோ
சீர்த்தியென்ற வகையறிந்து சித்தானார்
சிலேசமில்லா ஞானியென்று சிலபேரார்
நீர்த்தியென்ற ரிஷியோடு முனிவரார்
சிவயோகி யென்றநிகு நாமந்தானே.

(213)

ஒருக்க முணர்வழிதல்.

திருவுடைய நாமமென்ன சிவயோகந்தான்
ஜெகத்திலுள்ளோர் செய்வதொன்று செம்மையல்ல
அருவுடைய தாயினுட ஆட்டுஆட்டு
ஆதியென்ற சிவனுட்டு ஐவராட்டு
கருவுடையோ ரறிந்துகொள்ளு பீதல்லாமற்
காசிரியோர் சொல்வதிலே கதையொன்றில்லை

மருவுடைய பூகிணுட வாசம்போல
மனமுருகிப் பூரணத்தில் மாளுமானே.

(214)

ஆதிவஸ்து அனாதிவஸ்து.

மாளாம லாண்டிருந்தால் யோகியாச்ச
மார்க்கமத்தப் படிதானே மெய்ஞ்ஞானிக்கும்
ஆளாம லாண்டிருப்பா ரானுந்தாயும்
ஆதிவஸ்து அனாதிவஸ்து ரெண்டுந்தானும்
கௌமற் கேட்டிருப்பார் கடனவோசை
கிரிகையென்ற மனமங்கே புக்கிப்போகும்
வாழான வாழ்வுசுவ யோகவாழ்கை
மற்றதெல்லா மாய்கையென்ற வாழ்கையாமே.

(215)

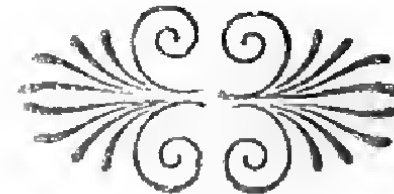
நூலின்தொகை வகையின்பம்.

ஆமித்த இருதூற்றப் பதினாறுக்குள்
அடக்கிவைத்த பொருளெல்லாம் வெளியாய்ச்சொன்னேன்
ஒமித்த விலகத்தி லிந்தூல்கிட்டில்
உலகத்திற் சித்தநிக முண்டாய்ப்போச்ச
தாமித்த சூத்திரத்தைக் கெணியாதிய்த்தால்
தலைதெறித்துப் போருமடா சத்தியஞ்சொன்னேன்
நாமித்தப் படிசொன்ன யோகிக்கிய்வாய்
நல்லான பூரணசூஸ் திரத்தான்முற்றே.

(216)

அகஸ்தியர் பூரண சூஸ்திரம் 216.

முற்றிற்று.

புத்தக விளம்பரம்.

அகஸ்தியர்.

௧௩—ரூபா.

ஷை பரிபூரணம் 1200. அச்சில்

ஷை ஐந்து சாஸ்திரங்கள் 2 — 00

ஷை கௌமதி நூல் 400 2 — 00

ஷை தற்க சாஸ்திரம் 300 1 — 50

ஷை கற்பமுப்பு குருநூல் 1 — 50

ஷை பூரணசூஸ்திரம் 216 1 — 50

ஷை வைத்திய பூரணம் 205 1 — 50

பன்னீராயிரத்துக்குச் சூஸ்திரமான

ஷை பன்னிரு காண்டம் 200 1 — 50

ஷை பூஜாவிதி 200

ஞான சைதன்யம் 51-ம் சேர்ந்தது 1 — 50

ஷை வகார சூஸ்திரம் 200

ஷை கருக்கம் 100-ம் சேர்ந்தது 1 — 50

ஷை தத்துவம் 300 அச்சில்

ஷை பரிபாஷை 300 1 — 50

ஷை துறையறி விளக்கம் 0 — 50

காகபுசண்டர் பெருநூல் காவியம் 5 — 00

கோரக்கர் மலைவாகடம் 3 — 00

போகர் கற்பம் 300 1 — 50

திருவள்ளுவர் கற்பம் 300 2 — 50

புலஸ்தியர் கற்பம் 300 1 — 50

பீராங்கி முனிவர் ஜோதிடம் 300 0 — 75

பெரிய கந்தர நுபூதி. 0 — 50

கருவூரார் நொண்டிவாதகாவியம் 700 2 — 00

இராமதேவ ரென்ற யாகோபு சாஸ்திரங்கள் யாவும்
இருக்கின்றன கேட்லாக் எழுதினால் அனுப்பக்கூடும்.

ஜி. இராமசாமிக் கோன். புஷ்பாப்

நிர் 4 குருசாமிக் கோனார் சந்து. வடக்குமாசி வீதி. மதுரை.